

22. ročník

1990

6

OBSAH

Skryté hodnoty
Lze se naučit věřit?
O bibl.
Proč mluvil Ježíš o znameních
Bojte se Boha...
Vím, odkud jsem * Šťastie
Ježíšova moudrost
DROGY
Blaze tomu, kdo dává
Co víme o bolesti?
Abeceda
Téměř dospělým
Tygr v nás
Epístola těm, kdo nemají čas
Pro nejmenší čtenáře

ZNAMENÍ DOBY

ČLOVĚK a minulost

V redakci za prosvětlova- cím stolem leží mezi všeli- jakými papíry a příručka- mi hornická přílba. Moje. Vlastní. Je všelijak poškra- baná, plná černých vrypů a šmouh. Ohlazený povrch přílby prozrazuje, kolikrát se její majitel musel pokor- ně sklonit až na kolena. Nízké chodby a ještě nižší uhelné sloje nesnášely pý- chu vzpřímených hlav. Vzal jsem si přílbu s sebou do redakce. Abych nezapomněl. Na nízké chodby a ještě nižší sloje. A taky na pokoru. Co jsi, člověče, ta- dy, tisíc metrů pod zemí? Čas od času setřu z přílby prach a nechci ani o sto čtyři schody blíž k nebi za- pomenout. Na minulost.

Každý z nás uchovává ně- jakou připomínku minulosti. S přibývajícím věkem vzpomínek přibývá, i když nad naším nesmyslným uchováváním „nepotřeb- ných věcí“ ti mladí praktičtí lidé nechápavě pokyvují hlavami. My se jen tiše „usmíváme pod vousy“. Při- jde čas a i vy budete stírat prach ze svých zbytečností, jen abyste na chvíli oživili minulost.

Čas jsme si uvykli nejen v češtině dělit na přítomný, budoucí a minulý. Budouc- nost bývá nejistá. Kdo by

chtěl na sebe brát nevděč- nou úlohu proroků! Čas pří- tomný? Ty prchavé chvíle jako by svým neustálým spěchem ztrácely svou pře- hlednost a my si s nimi ne- vděli rady. Minulost však, ta je naše. Už se něbrání, nepulsuje a čím je vzdále- nější, tím méně zmatená se nám zdá. Je dobré, že zná- me a chceme znát minulost. A nejen tu svou. Bez minu- losti, jakkoli to zní jako už někde slyšená fráze, nemů- že být přítomnosti.

Začátkem sedesátých let nám učitelé s přesvědčivostí kázali o kráse beztrídní společnosti v blízké budoucnosti. V sedmdesátých letech nám krásu budoucnosti sice bez přesvědčivosti vnucovali opět. Jen o minulosti jsme se dozvěděli málo. Stávalo se, že těch několik pojmu, co nám k minulosti řekli, splývalo v komickou stavebnici, v níž se Vinnetou i Lenin stávali rovnocennými part- nery, protože oba byli hod- ní a měli rádi děti.

Rádi jsme naslouchali snům o budoucnosti. Děti mají sny rády. Dospělí také, ale neumějí jim vždy věřit. Znají minulost. Předešlím tu svou vlastní. Minulost se nedá vygumovat a sny se s ní jen sotva kdysi snesou.

Nechme stranou oblud- nou snahu minulých vládců mazat minulost stejně jako lícit budoucnost k svému obrazu. (Nemějme jim to tak za zlé. Nebyli originální. Tomuto pokušení mocných nepodlehli jen oni. Vždyť už dávno před nimi ve jménu tradice se lidem kázala lež a světlo svatozáře se nechalo v legendách plát i nad ne zcela posvě- cenými hlavami.) Vraťme se raději k minulosti vlastní. I v ní pomicíme místa, která rádi oprášujeme před svými přáteli nebo třeba jen sami před sebou v čase sladkého vzpomínání.

Začal-li jsem osobní vzpo- minkou, nesmím se teď vyhnout vašim tázavým po- hledům. Ano i moje minu- lost má své temné kouty. Přiznávám, nerad bych ně- co z nich vynášel za svůj prosvětlovací stůl v redakci mezi papíry a příručky.

I velká i malá klopýtnutí patří do naší minulosti. A nevymloujme se na ne- příznivé okolnosti, špatné přátele, mocné nepřátele. Naše minulost je pozname- nána chybami. „Není na zemi spravedlivého, aby ko- nal dobro a nehřešil.“ (Kaz 7,20) A také dávný hřich v nás může zanechat vzpo- minkou zjitřený pocit viny.

Co jsi, člověče? ptáme se a nemusíme být schovaní ti- sic metrů pod zemí.

Ted, v zimních měsících, nemáme daleko k obrazu zasněženého města. K inspi- raci vašich představ vám může docela klidně poslou- žit i přední strana obálky našeho časopisu. Právě na- padl sníh. Všechno se svítí čistotou. Zvýraznily se lad- né tvary katedrály, bílé portály starých domů i vět- ve stromů bez listí příjem- ně kreslí obrys proti mod- rému nebi. Bůh slibuje: „I kdyby vaše hřichy byly jako šarlat, zbělaví jako sníh...“ (Iz 1,18) Kristova oběť přinesená v dávné mi- nulosti působí jako milosrd- ný bílý sníh. Nemusí být tmavých zaprášených kou- tů ani v mé ani v tvé mi- nulosti. „Láska příkrývá všechna přestoupení.“ (Př 1,12) A Kristova oběť byla přinesena z lásky.

I v budoucnosti mohu dál čas od času setřít prach ze své přílby bez strachu, že bych mohl zjítřit bolavá místa své minulosti.

Kristus zaplatil za hřichy minulosti, chce nás od nich chránit v přítomnosti, protože v budoucnosti pro nás chystá skutečný domov. Někomu se to může zdát jako sen. Rád věřím snům. Tento se určitě uskuteční. JB

„Blaze tichým, neboť oni
dostanou zemi za dědictví.“
(Mat 5,5)

Milan Hlouch

vystoupil na horu... posadil se ... otevřel ústa a učil je

SKRYTÉ HODNOTY

které tě mohou učinit šťastným

Sníš někdy o tom, že jsi úspěšný, slavný, populární? Snažíš se o to? Nebo aspoň obdivuješ takové lidi? Závidíš v koutku srdce těm, kteří jsou společenští, všude jich je plno, vždy na sebe strhnou pozornost? Myslíš si: To jsou šťastní lidé...? I na té hoře tehdy bylo jistě mnoho takových, kteří šli za Kristem, protože byl populární. Chystali se, jak budou skandovat: „Ježíš je náš král! Ježíš je náš král!“ Byli ochotni vzít do ruky zbraň a bojovat proti římským okupantům. Těšili se, že v Ježíšově království získají moc a postavení.

Pán Ježíš jim tehdy představil svůj „volební program“. „Kázání na hoře“, které zaznamenali Ježíšovi životopisci, je manifest Kristova království. Pán Ježíš ovšem ve svém učení jako by převrátil všechny lidské hodnoty naruby. Za šťastné (blahoslavené) označil právě ty, které obvykle považujeme za neštastníky: chudé, plačící, toužící po spravedlnosti...

A taky tiché. Řekl: „Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ Výraz „blaze“, „blahoslavení“ nebo podle jiného překladu „blažení“ nemá ovšem nic společného s představou nějakých blažených pocitů. Ježíšovi nikdy nešlo a ani dnes nejde o pocity nebo chvílkovou radost. Jeho náboženství jde do hloubky lidského života. Pán Ježíš nám přišel nabídnout trvalé hodnoty, které snad nejsou na první pohled zvlášť patrné a atraktivní. Skrývají se pod povrchem materiálního světa. Je třeba vynaložit určitou námuhu, věnovat drahocenný čas na zkliďnění a soustředění, snad přinést jisté oběti, abychom tyto duchovní hodnoty objevili, pochopili a vstřebali. Pak teprve prožijeme Ježíšovo „blahoslavenství“.

Mezi Kristovými posluchači musela tato slova působit jako bomba: „Blaze tichým...“ Myslím, že ani dnes nejsou příliš populární. Dnešní doba přeje

podnikavým, odvážným, energickým lidem. Jsou zde nečekané možnosti. Je třeba jich využít. To jsou hodnoty, o které mnozí usilují.

Co měl Pán Ježíš na mysli, když vyzýval k tichosti? Ježíšův život byl živou ilustrací toho, co kázal. Proto při jiné příležitosti mohl své následovníky vyzvat: „Vezměte na sebe mé jho a učete se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Mat 11,29)

Z Ježíšova příkladu vidíme, že být tichým neznamená sedět někde v koutku nebo „nechat na sobě štípat dříví“. Z evangelíu poznáváme Pána Ježíše jako energického a činorodého muže. Nemyslel na sebe, ale především na druhé. Kdyby chtěl, mohl získat moc a slávu. On si však zcela vědomě a záměrně zvolil cestu chudoby, utrpení a služby. Proto mohl říci: „Kdo se chce stát mezi vámi velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.“ A pak dává za příklad sebe: „Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mat 20,26, 27)

Nikdo neziská skutečné štěstí souběžným úsilím získat co nejvíce pro sebe, ale službou, pomocí, obětí pro druhé. Vzpomeňme Alberta Schweitzera, muže mimořádných schopností v oblasti varhanní hudby, konstrukce varhan, teologie, filozofie a nakonec i medicíny. A přece se vzdal své kariéry a odešel do vzdálené Afriky, aby tam tiše pomáhal nemocným domorodcům. Pracoval tam za nepředstavitelně obtížných podmínek, prožil mnoho zklamání, a přesto byl šťastný.

Ježíšova tichost se projevovala také v jeho povaze a jednání. Byl vlídný, jemný, trpělivý, laskavý. Věděl, kdy má svým odpůrcům moudře odpovědět, ale rovněž věděl, kdy je lepší

mlčet. Ani v tom největším utrpení se nenechal strhnout ke zlobě nebo nadávkám. Tiše a trpělivě snášel bolest. Tak se naplnila Izaiášova prorocká slova: „Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel.“ (Iz 53,7)

Tichostí, o které mluví Kristus, také vynikali členové staré Jednoty bratrské. Není divu, že se jim říkalo „tiší země“. Platilo to rovněž o jejich potomcích z obnovené Jednoty z Ochranova, kteří roku 1736 svou skromností silně zapůsobili na zakladatele metodismu Johna Wesleye. Setkal se s nimi na lodi na cestě do Ameriky. Ve svém deníku si poznámenal: „Už dříve jsem si všiml jejich vážnosti při všem, co dělali. Neustále osvědčovali svou pokoru tím, že ostatním cestujícím prokazovali nejnižší služby, které by byl žádný Angličan nevykonával...“

Dál Wesley vzpomíná: Naskytla se příležitost vyzkoušet, zda byli nejen prostí pýchy, zloby a mstivosti, ale také strachu. Uprostřed žalmu, kterým začali své bohoslužby, se přes lod převalila mohutná vlna, roztrhla velkou plachtu, pokryla lod a rozlila se do mezipalubí. Jako by nás hlubiny pochltily. Angličané začali hrozně křičet. Němci [Čeští bratři] však klidně pokračovali ve svém zpěvu. Později jsem se jednoho z nich zeptal: „Ty ses nebál?“ Odpověděl: „Díky Bohu, ne.“ Ptal jsem se dále: „Ale vaše ženy a děti se bály?“ Odvětil klidně: „Ne, naše ženy a děti se nebojí smrti.“ (Deník Johna Wesleye, Praha 1971, str. 14)

Z tohoto příkladu nejen vidíme, co v praxi znamená být „tichý“, ale v čem spočívá smysl „blahoslavenství“. Ten, kdo se stane „tichým“ Kristovým následovníkem, možná oželí něco z možností, které dává tento svět, ale získá jiné, skutečně a trvalé hodnoty: radost, vyrovnanost a vnitřní klid.

„Třetího dne byla svatba v Káně Galilejské. Byla tam Ježíšova matka, na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: „Už nemají víno.“ Ježíš ji řekl: „Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.“ Matka řekla služebníkům: „Udelejte, cokoli vám nařídí.“ Bylo tam šest kamených nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Napláňte ty nádoby vodou!“ I naplnili je až po okraj. Pak jim přikázal: „Teď z nich naberte a doneste správci hostiny!“ Učinili tak. Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno — nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli — zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.“ Tak učinil Ježíš v Káně Galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu. A jeho učedníci v něho uvěřili.“ (Jan 2, 1–12)

Setkáváme se každý den. Pracujeme spolu v jedné kanceláři a prožíváme společně nejméně jednu třetinu dne. Společný podnik, společné platové zařazení, podobná práce, podobné zajmy. A přesto jsme odlišní. On tvrdí, že není možné Bohu věřit a důvěrovat, já tvrdím pravý opak.

Podobně konstatování můžeme slyšet od mnoha upřímných lidí. Bible na ně odpovídá příběhem, který učedníci Ježíše Krista prožili se svým Mistrem, když byli společně pozváni na svatbu do Kánu v Galileji.

Ježíšovo znamení

Pán Ježíš si vybral nejdříve několik mužů, kterým nabídl své přátelství a posléze je pověřil, aby sami řekli druhým, co pro ně znamená mít Ježíše za přitele. Sledujeme učedníky, kteří znají Ježíše teprve několik dnů a stojí před problémem: Stojí nám za to žít s tímto mužem? Máme mu věřit? A pokud ano — jak v něj máme věřit? Vždyť ještě několik hodin předtím se učedník Nathanael na adresu Pána Ježíše vyjadřuje pochybovačně: „Ježíš je Nazareta? Může být z Nazareta něco dobrého?“ Ježíš Kristus však na dotváření svého božství použil zvláštní způsob důkazu. Originální řecký text užívá výrazu: *se me i on (= znamení).* Nehovorí se zde tedy o prvním Ježíšovu divu, zázraku, který by snad mohli lidé ohromit a přivést k úzasu, ale zde jde o Ježíšovo znamení, kterým chtěl učedníky i učedníky oslovit. Ježíš říkal především o správný pohled na něj i na nebeský Otce. Podařilo se mu to? Ve verši 11. se říká: „...A jeho učedníci v něho uvěřili.“ Víte se tedy lze naučit. Není jen výsadou některých, snad těch, kteří se „do víry narodili“.

Sledujeme nyní čtyři kroky, kterými Ježíš přivádí nás, právě tak jako tehdy učedníky, k tomu, aby v něj uvěřili, aby mu důvěrovali.

(1). *Využijme i my možnosti setkání s Ježíšem, vždyť Ježíš touží i po naší přítomnosti.*

Clověk dneška ztrácí pocit, že jej má někdo opravdu rád a chce mu pomoci. Najde se někdo, komu nejsme nikdy lhoustejní?

V našem příběhu čteme, že „...na svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci.“ Ježíš se nikomu neuvnucoval, ale byl pozván. Ježíš chce být pozván i od nás. Ceká na naše rozhodnutí. Chce vstoupit do našeho života a dává se nám poznat skrze svědectví zaznamenané v bibl. V ní najdeme jeho slova i rady, které nechal zaznamenat pro naše povzbuzení. Skrze stránky bible se chce stát i našim přítelem. Touží po setkání i s námi.

Sledujeme-li Ježíše a jeho život, pozorujeme ještě další důležitý podnět. Když Pán Ježíš odchází na svatební hostinu, jdou s ním i jeho učedníci. Jako by ctili, že musí být stále v jeho přítomnosti. Jen tak se mohou přesvědčit, zda mohou Ježíši plně důvěřovat. To, že učedníci v našem příběhu sli všude tam, kam šel Ježíš, a využili možnosti poznat Pána Ježíše v různých situacích jeho života, bylo prvním krokem k tomu, aby v něj uvěřili.

(2.) *Rekněme mu o každé své radosti i o svém problému.*

V životě se setkáváme s různými lidmi. Jedni začnou hned po pozdravu barvitě líct problémy a spletité cesty svého života. Druži naopak skrývají své rozpoložení a dávají tak naševo svou nedůvěru k lidem kolem. Problémy však je nutno řešit.

Problémy zasahují všechny lidí, i lidí kolem Krista. Ježíš jako by čekal na okamžik, kdy si svatebčané v Kánu nebudou vědět rady. Nyní přichází jeho chvíle. Lidé věřšinou přicházejí k Ježíši, až už jsou v koncích. Přichází i Ježíšova matka a oznamuje mu zprávu, která předtím proletěla svatební síni: organizátorům svatební hostiny došlo vlno. Nastává dusná atmosféra. Hrozí skandál. Je zde však Ježíš a chystá se pomoci. Vždyť přijal pozvání lidí, které měl rád. Chce, aby všichni byli opět šťastní.

A tak učedníci, kteří znají Ježíše teprve několik dnů, vidí úzasnou věc — na jejich Mistra se může kdokoli obrátit o pomoc. I oni mohou přijít a svěřit se mu.

Zkusme proto učinit druhý krok — říci Ježíši v duchu nebo na hlas, třeba o samotě doma, co chce s námi učinit.

lze se „naučit“ VĚŘIT?

nás bolí, z čeho máme strach, s čím si nevíme rady. Rekněme mu upřímně a s důvěrou i to, co nás potěšilo, co se nám povedlo a nadnesené fráze, ale o prostou nost. Ježíš nejde o vybraná slova a nadnesené fráze, ale o prostou prosbu nebo všechno. Zkusme udělat ten druhý krok — sdělte své záležitosti Ježíši, který je vždy nablízku a chce být s námi i v těžkostech našeho života.

Pokud chcete, aby byl se mnou Ježíš stále, pak se pro mne nestává jen jakousi občasné liníkou důvěry, případě záchrannou stanici k pojištování v době problémů, ale mým důvěrným přítelem, se kterým zcela automaticky řeším všechna svá rozhodnutí.

Sám Ježíš zdůraznil tento krok i v situaci při svatební hostině v Kánu. Bez něj se nelze stát věřícím člověkem.

(3.) *Co vám řekne, to učiňte.*

Co slyší od svého Mistra ti, kteří v něj mají za chvíli uvěřit? Ježíšova matka říká: Co vám řekne, učiňte. A Ježíš vyslovuje třetí požadavky: — napříte, — nalejte, — neste. Jsou to snad nějaké magické úkony či kouzelné nadpřirozené postupy? Ne, nic neobyčejného. Ani po nás věřících, ani po těch, kteří dosud nevěří, nežádá Bůh nic nadlidského a nemožného.

Ježíš sděloval své požadavky lidem, kteří ho vlastně vůbec neznali. Vždyť předtím ještě žádný záchránky nevykonala. I ti služové byli bez předsudků. Čteme, že Ježíš jim poručil naplnit vodou nedaleko stojící nádoby. Sloužily k jiným účelům, než k uchovávání vody. Byly tam proto, aby každý, kdo přišel na návštěvu, se v nich mohl obřadně umýt. Sluhové nad Ježíšovým příkazem nejilosofovali, i když právě nechápali, proč mají naplnit zrovna tyhle nádoby.

Jeden muž ve zralém věku vzpomínal na své rodiče. Upřímně doznal, že i oni se někdy mýlili a ne vždy dobré zhodnotili situaci a našli správné řešení. Nakonec však svou vzpomínce uzavřel slovy: „Jedno však vám zcela určité: Moji rodiče dělali vždy to, co podle jejich názoru bylo pro mě nejlepší. Vždy chtěli mé dobro a vždy to se mnou mysleli upřímně.“ Myslite snad, že nebeský Otec, který vede i nás, to s námi nemyslí upřímně a nechce pro nás jen to nejlepší?

(4.) *Pozorujme Ježíšův charakter a přijměme změnu, kterou*

v evangeliu Jana (2,11) čteme, že Ježíš nakonec učedníkům v Kánu zjevil svou slávu. Co je to Boží sláva?

Už starý prorok Mojžíš chtěl vidět Boží slávu (2 Moj 33,18) a Bůh mu jeho přání splnil — zjevil mu totiž svůj charakter. Ano, Boží sláva je vlastně Boží charakter.

Opavidově věřícím se můžeme stát jen tehdy, jestliže se Boží charakter bude zrcadlit v našem charakteru. Bůh nechce změnit jen věci, prostředí nebo situaci kolem nás, ale chce změnit právě nás. Odevzděme Ježíši Kristu plně svůj život — dosud čeká na nás souhlas, aby z nás mohl učinit nového člověka.

Je 3. prosince 1967. V Kapském Městě se chystá první transplantace srdce v dějinách. Profesor Barnard se naposledy obrací k nemocnému: „Paně Washkaski, je jen jediná možnost záchrany. Nemocné srdce musí ven. Tuto operaci ještě nikde nikdo neprováděl. Pokud nám důvěřujete, sdělte nám své rozhodnutí. Vy sám si už nemůžete pomoci a ani my vám jediné řešení je — nové srdce.“

„Učiňte, co chcete. Třeba hněd. Jsem ochoten podstoupit cokoliv. Dávám se vám k dispozici. Jsem připraven.“

Po všech přípravách a po náročné pěti hodinové operaci sedí znovu profesor Barnard u lůžka nemocného. Pacient otvárá oči. První slova znějí realisticky, a přece neskutečné:

„Panu profesore, slíbil jste mi nové srdce, řekl těžce pacient. „Paně Washkaski, dostal jste nové srdce,“ odpovíděl s úsměvem na smrt vycerpaný Barnard.

Potom už nikdo nic neřekl. Jen pacientova ruka se posunula, aby se dotkla ruky lékaře.

Před každým z nás se staví Ježíš Kristus. Nabízí mně i tobě dokonalou změnu charakteru, nové srdce. Chce, abys mu plně důvěřoval a plně si učel domluvit, co pro tebe znamená Ježíš Kristus. Nejsi mu lhoustejní. Chce ti pomoci. Uvědom si, že sám to nedokážeš. Je jen jediné řešení — svěřit se Ježíši. Nejsi první. Ježíš už dokázal změnit povahy milionů svých následovníků, žijících v uplynulých dvaceti stoletích.

Pokud chcete i ty prožít těmi „čtyřmi stupni víry“, chci ti říci radostnou zprávu: Ježíš je připraven ti pomoci. Čeká jen na tvůj souhlas.

Jiří Gomola

BIBLE

kniha pro moderního člověka

Mnozí si myslí, že bible je kniha pro staré — ať pro ty zmoudřelé životem nebo opravdu „zbožné“ nebo — jak se nepříliš lichotivě říká — pro „svíčkové báby“. Bible je však knihou pro každého.

Rada lidí se domnívá, že s bíbí si nemohou nic začít. Myslí si, že jím prostě čtení bible nic nepřinese. Ale ten, kdo se odváží té námahy a opravdu se o ni bude vážně zajímat, nebude litovat. Pokud bude čtenář upřímný a čestný, požádá autora o pomoc a vedení, udělá zvláštní zkušenost. Prožije, že Bůh promlouvá k člověku i dnes

a pozná, že Ježíš Kristus — hlavní osoba a obsah bible — je živý včera, dnes i na věky. Setkání s Ježíšem Kristem vede obvykle k úplnému přehodnocení života, k nové orientaci. V bibli lze nalézt nové nasměrování pro život, najít „cestu, pravdu i život“ — Ježíše Krista. Kdo chce žít šťastně, nezaváhá, když začne právě s bíbí.

Pán Ježíš Kristus se chce stát osobním přítelem každého, kdo si to opravdu přeje, a právě bible je místem, kde může dojít k vzájemnému setkávání.

LS

prožito na vlastní kůži

— Jsem nemocná a mám velké bolesti. Pro mne je bible opravdovou pomocí. Učím se každý den, že Bůh žije a nedělá chyby.
K. E. (žena v domácnosti)

— Příliš často člověk znejistí, když chce brát vážně ty všechny názory a nauky moderních „spasitelů“. Proto potřebuji jasné výpovědi učení Ježíše Krista.
M. G. (student)

— Už dávno jsem chtěl poznat bible. Teprve nyní se mi to daří. Bible mi může pomoci vpřed v každé životní situaci. Bůh už pro mne není mrtvý, on začal opět žít.
V. K.

— Čtu v bible, protože je takovým zrcadlem, ve kterém poznávám sám sebe. Ukazuje mi můj stav ve všech životních situacích, mé zděděné sklonky i můj charakter. Dokonce i když prohrávám a jsem v pochybnostech, neznám nic lepšího než tuto knihu. Nic neléčí a nepomáhá tak dobře jako tato kniha.
Dr. M.

magnet

tři otázky

Komu se podaří, aby si každé ráno položil otázku: „Kdo jsem, kam jdu, co je můj cíl?“ a aby si na ni odpověděl, pro toho bude řešení životních problémů mnohem jednodušší než pro jistého pilota, který hlásil kontrolní věži: Nemám potuchy o tom, kde jsem, ale žádný strach, neboť stroj letí báječně vpřed.“
Tobias Brocher

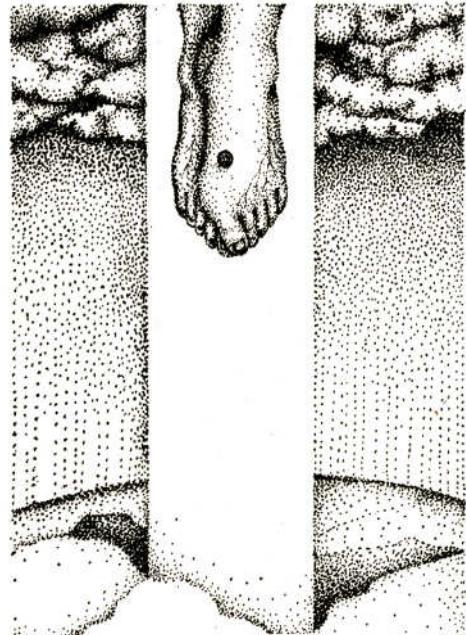
Navštívil jsem jeanonu svého přítele. Vyndal kousek železa, který měl podivuhodnou schopnost přitahovat kov. Na stůl před sebe rozložil menší předměty ze železa, stříbra, dokonce i ze zlata. Pohyboval magnetem nad těmito předměty. Když se magnet přiblížil k železu, přitáhl je k sobě, zatímco stříbro a zlato, které mají mnohem větší cenu, přitáhnout nemohl. Tento děj mi připomíná známý text bible — výrok Pána Ježíše: „Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mat 9, 13) Kdo se považuje za spravedlivého a stačí si sám v domnění, že žádného spasitele nepotřebuje, bude ponechán sám sobě. Ježíš Kristus jej nemůže k sobě přitáhnout. To je poselství bible.
Sádhu Sundar Singh

D. S. MEREŽKOVSKIJ
[ruský spisovatel, 1865 - 1941]
o své blbli

Mám ji třicet let. Čítám ji denně a budu z ní číst, pokud vidí oči, za nejjasnějších dnů i nejtmařejších nocí, šťastný i neštastný, nemocný i zdravý, věřící i nevěřící. A zdá se, že vždy čtu něco nového, neznámého. Nikdy ji nepřečtu, nepoznám do konce...

Nápis na vazbě „BIBLE“ je už tak setřen, že je téměř nečitelný. Zlatá ořízka je matná, papír zežloutl, kůže vazby ztvrdla, hřbet je opotřebovaný, listy se uvolňují... Bylo by třeba dát ji znovu převázat, ale abych pravdu řekl, je mi líto třeba jen na několik dní se s touto knihou rozloučit...

již dva roky sledujeme v našem časopise znamení druhého Kristova příchodu, té největší budoucí události, kdy Ježíš jako Král králů a Pán pánů zasáhne do dějin lidstva a zřídí své věčné království pokoje. S biblí v ruce jsme probírali výroky proroků, apoštola a zvláště prorocká slova Pána Ježíše. Poukázali jsme na radostné znamení, že evangelium o brzkém příchodu našeho Pána je dnes kázáno po celém světě (Mat 24,14). Káže se už téměř dva tisíce let, ale jeho závěrečné naplnění se odehrává právě před našima očima. I události ve střední a východní Evropě a zvláště také v naší milé vlasti dokazují, že Bůh je lidstvu velmi milostiv a otevřel dokořán dveře evangelia. Oslavený Ježíš volá: „Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít... Protože jsi zachoval mé slovo a vytrval, zachovám tě i já v hodině zkoušky, která přijde na celý svět.“ Oslavený Ježíš mluví s autoritou: „Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře.“ (Zlev 3,8.10.7)

Proč mluvil Ježíš o znameních svého druhého příchodu?

Zatímco je evangelium kázáno z kazatelny, rozšírováno v miliónech exemplářů biblí, hlásáno po celém světě osobním svědectvím, rozhlasem a televizí i křesťanskou literaturou, plně se před našimi zraky i další znamení, která nabývají na intenzitě: povstávají „lžimesiášové“, jsme svědky mravní nevázanosti jako za dnu Noema před potopou a za dnu Lota před zkázou Sodomu a Gomory; všechny přípravy se dosud jen zintenzivňovaly, zemětřesení ve stále větší míře postihují naši planetu, přicházejí pohromy nezaviněné i způsobené člověkem, zdroje země se vyčerpávají, lidstvo postihuje hlad, mor a nakažlivé nemoci.

V knize Daniel jsou pozoruhodná proroctví, která přesně na rok předpovídala, kdy přijde Kristus poprvé a kdy zemře (Dan 9, 24–27). Táž kniha podává časová proroctví sahající až do „času konce“ (Dan 8,14; 12,4,9). Podobně v knize Zjevení Jana jsou prorocká poselství pro křesťanskou církev ve všech etapách, sahající rovněž až do „času konce“.

Znamení, která podal Kristus v rozhovoru s učedníky na Olivové hoře (falešní Kristové, války, zemětřesení, hlad, mor, světové kázání adventního poselství, soužení atd.) však neobsahují blížší časové údaje. Objevovala se téměř v celých křesťanských dějinách. Důvod je zřejmý. Věřící v každém věku potřebovali adventní znamení, aby z vlastní zkušenosti poznali jistotu a nalehlavost Kristova příchodu. Minulé a přítomné nezařadené pokusy nadzvětnou oporu tajemství Boží budoucnosti nesmějí odvést naši pozornost od adventních znamení, která jsou dnes stále intenzivnější. Víra a naděje blízkého příchodu Páně může zůstat živou jen tehdy, je-li podporována náplňujícími se znameními.

Uznaní existenci adventních znamení během křesťanských dějin neznamená popřát jejich zintenzivnění před Kristovým návratem. Písmo nás učí, že konflikt mezi silami Boha a silami nepřitele spásy se bude zesilovat, čím více se budeme přiblížovat druhému příchodu Páně. Adventní znamení měla během křesťanských dějin povzbudit věřící, aby toužebně očekávali konečné vyvrcholení spasitelného dila, které nastane druhým adventem. Máme-li lépe očenit znamení, o kterých jsme dosud hovořili v minulých článcích, musíme ještě ukázat jejich smysl a funkci.

První jejich úlohou je živit naději a poslovat víru věřících. Rozhodujícím faktorem je postoj víry nebo nevěry. Kristus označuje svou současnou generaci slovy: „Pokolení zlé a zpronevěřitelné si hledá znamení.“ (Mat 12,39) Žádné množství znamení není totiž schopno zplodit víru v nevěřícím a vzpurném srdeci. Znamení mají poslat víru a žít naději těch, kdo věří. Důkazy samy automaticky nepře-

svědčí zatvrzelé srdece. Postoj víry nebo nevěry tedy rozhoduje o hodnotě a významu adventních znamení. Pro nevěřícího jsou znamení bezvýznamná, protože on v nich nevidí projev Boží milosti a Božího soudu.

Druhou jejich důležitou funkcí je ukazovat na brzké vyvrcholení vykoupení, které se uskuteční při druhém Kristovém příchodu. Zde bychom mohli pírovat adventní znamení k označením na dálnicích, kde je uvedeno písmeno a číslo silnice. Adventní znamení ujistí věřícího, nejen že jde po správné cestě do Božího království, ale že se také přibližuje ke konci cesty. Blízkost konce není určena měsíci nebo lety, protože znamení, o kterých mluví Kristus, jsou podobná oněm označením na dálnicích. Věřící, který pozoruje znamení, vidí, že je stále blíže a blíže konci cesty, i když nikdo nemůže změřit přesnou vzdálenost od konce.

Třetí důležitou funkcí adventních znamení je volání ke stále připravenosti. Někteří věřící se modlí: „Pane, pomoz nám, abychom byli připraveni v den, kdy ty přijdeš ve své slávě!“ Úmysl modlitebníků je jistě správný, ale ve skutečnosti jde o to, abychom dnes byli připraveni na příchod Páně. Pravý čekatel Kristova příchodu zkoumá denně své srdece, denně volá: „Přijď království tvé! – Přijď tedy, Pane Ježíši!“ Denně se dívá do zrcadla Desatera Božích přikázání, denně se dívá na obraz Kristova charakteru, aby byl v tento obraz proměněn. A denně vydává svědectví o své naději.

Úlohou adventních znamení je povzbudit, ne kalkulovat nebo stanovit prognostiku. Jde o stálou přípravu a bdělost. Kalkulování již způsilo mnoho rozčarování a zklamání. Účelem znamení, která podal Kristus na Olivové hoře, není informovat nás o dni nebo hodině jeho návratu, ale povzbudit nás, abychom byli na tuto událost stále připraveni. Ježíš praví: „Bděte tedy, protože nevite, v který den vás Pán přijde.“ (Mat 24,42) Být znamením také být denně připraven prožít i něco neočekávaného.

Čtvrtou funkcí adventních znamení je přinášet svědectví o postupujícím sporu mezi silami Krista a jeho nepřitele. V podobenství Pán Ježíš vysvětluje, že koukol i pšenice musí růst vedle sebe až do doby žně na konci světa (Mat 13,24–30). Konflikt mezi Božími a satanskými silami bude pokračovat až do konce dějin lidstva. Adventní znamení svědčí o tomto konfliktu. Některá znamení, jako například celosvětové kázání evangelia a každodení dosud nevidané počty křtů těch, kteří přijali adventní naději, zjednají působení Boží moci a růst duchovního Božího království v tomto světě. — Jiná znamení, jako pronikání anti-

kristovských ideologií, válečné konflikty mezi národy, růst bezzákonnosti a pronásledování Kristových následovníků, ukazují, že síly zla jsou v činnosti a snaží se uvést celý svět do vzpoury proti Bohu a připravit ho ke zničení. Věřící, který pozoruje tato znamení pokračujícího konfliktu mezi Božími a satanskými silami, je vybídnut očekávat den, kdy Pán ukončí tento spor a zřídí na této zemi nový rád spravedlnosti na této zemi (2 Petr 3,13).

Další znamení, jako zemětřesení, záplavy, hlad a mor, zjednají Boží soud. Jsou zvestovateli konečného Božího soudu. Pán přijde jako Spasitel i Soudce, aby přivedl konflikt k závěru. Pro věřícího člověka přirodní i lidské způsobené katastrofy nejsou důvodem k beznaději, protože věřící ví, že nic nemůže zmatit Boží konečný záměr. Bůh má kontrolu nad splněním plánu spasení. Zintenzivnění nepríjemného vývoje událostí ve světě nutno očekávat, ale to nám jen potvrzuje, že Kristus brzy přijde, aby ukončil smutné lidské drama.

Adventní znamení přinášejí také poselství pro nevěřící. Vyzývají je, aby uvěřili v Pána Ježíše a byli spaseni. Někteří vzdorovití nevěřící nebudu reagovat na sebevětší množství znamení. Takové káral Kristus slovy: „Vzhled oblohy umíte posoudit, a znamení časů nemůžete?“ (Mat 16,3) Takovým lidem jsou Boží znamení pouze k odsouzení.

Jsou však i upřímní lidé, kteří se blíže neznamili s biblí a křesťanstvím. Slyší o pohromách, o bezvýhodné situaci světa, o bezzákonnosti, válečných konfliktech i o statisíčích lidí, kteří skrze moc evangelia změnili svůj dosavadní způsob života a jsou šťastní. Takoví přemýšlejí o smyslu znamení a nalézají naději.

Mnozí lidé byli přivedeni ke Kristu smutnou životní zkušeností, internováním v koncentrární tábore, persekuci ateistického totalismu, ztrátou milých v době války, zemětřesením, živelnými pohromami. V takových těžkých situacích začínají tito lidé přemýšlet, přijímat evangelium, přijímat Krista jako svého Spasitele, odevzdávají se mu na celý život, mění svůj život. Poddávají se Duchu svatému, který jim nejdříve ukázal jejich stav ztracenosti bez Krista, ale pak je potěší nadějí věčného života. A tak dává Kristus jejich životu nový smysl a novou náplň. Tak plní znamení svou prorockou funkci: Volají hříšníky ku pokání a spasení.

Pro toho, kdo s pokorným srdcem sleduje Ježíšova znamení času, platí slova proroka Izaiáše:

„Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzdejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.“ (Iz 60,1,2)

Miloslav Šustek

Po dvanácté — a nyní naposled si v tomto seriálu připomínáme, že Bůh, v kterého věříme, je mocný, moudrý Stvořitel. Těch jedenáct předcházejících zamyšlení jsem začal psát v době, kdy se o Bohu — Stvořiteli nesmělo mluvit příliš nahlas. Vždyť víra v Boha byla přežitkem a již dvě generace měly věřit jen „v přírodu“ a za vším důmyslným uspořádáním vesmíru, světa a všechno živého vidět jen „náhodu“, která byla v pozadí vývoje.

Všechny úvahy našeho seriálu měly jednotný nadpis, který stojí i v záhlaví tohoto článku: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest..., poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zjev 14,7) V uvedeném verši k nám zaznívá naléhavá výzva uctítat, a tím samozřejmě i uznávat Boha jako Stvořitele.

Vím, že je mnoho lidí, kteří si pod vlivem mnohaleté ateistické výchovy vypěstovali názor, že už samotná víra v Boha je přežitek. A věřit v Boha, který všechno učinil a jako vyvrcholení stvořitelského díla postavil do světa dokonalou bytost — člověka, považují za zaostalost a stydí se k něčemu takovému hlásit. Proto chci na závěr seriálu připomenout, že víra v Boha — Stvořitele nás vůbec neponiže na úroveň „zaostalých tmářů“, ale staví nás do jedné rady s četnými předními vědci a mysliteli. Za všechny nechme promluvit jednoho z nejproslulejších — Alberta Einsteina. Ten svou víru v Boha nijak neskrýval a když se ho tázali, zda věří, že Bůh stvořil i svět, pak odpověděl: „Co mne vlastně zajímá, je to, zda Bůh mohl svět stvořit jinak, než to učinil.“

A protože v každém z předcházejících článků byl uveden nějaký příběh nebo příklad, nebude ani tento závěrečný výjimkou. Stručně vám vylíčím, jak probíhala přednáška prof. J. Cochlovia, kterou přednesl na kongresu, jenž se pod názvem „Stvoření a evoluce“ konal v říjnu 1982 v Krelingenu.

Prof. Cochlovius nejprve svým posluchačům ukázal obraz hromady cihel a otázal se, co je potřebné

**„Bojte se Boha
a vzdejte mu čest...
poklekněte před tím,
kdo učinil nebe, zemi,
moře i prameny vod.“**

Zj 14,7

k tomu, aby se z nich stal zahradní altán. Všichni se sjednotili, že k tomu je potřebí nápad, vůle (chtění), síla a čas. Na dalším obrázku jim ukázal obyčejný automobil, který je obvykle sestaven asi z 10 000 jednotlivých dílů. Na otázku, zda ke vzniku automobilu je potřebí více důmyslu, vůle, síly a času, slyšel ode všech přítomných souhlasné „ano“. Potom následoval obraz měsíční rakety, k jejímuž zhotovení je potřeba 10 milionů součástek. A na stejnou otázku dostal stejnou odpověď.

Na posledním obraze ukázal posluchačům jen velký otazník, kolem

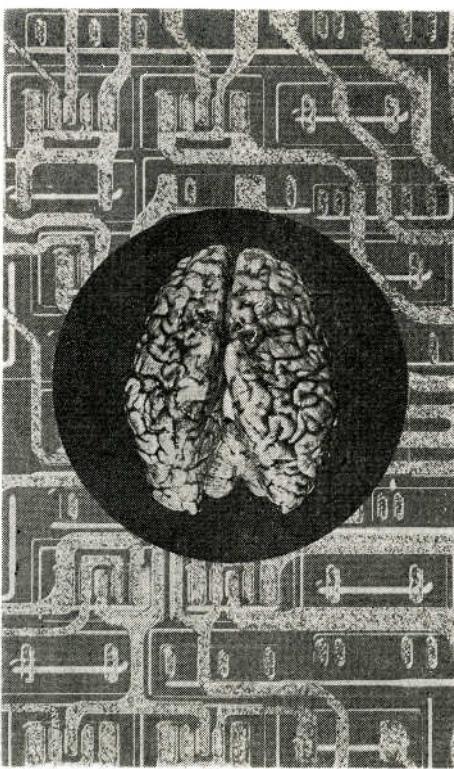
ktého byly uvedeny následující údaje: 15 miliard dílů, 500 000 km spojovacích kabelů, 30 triliónů pracovních a kapacitních možností, celé zařízení má kapalinové chlazení a váží dohromady asi jeden a půl kilogramu. Když prof. Cochlovius položil přítomným otázku, co to všechno znamená, nemusel dlouho čekat na odpověď. Je to lidský mozek. A potom se ptal znova, zda je možné, aby se sám od sebe postavil zahradní altán, aby bez myšlenky, důmyslu a síly vzniklo auto nebo raketa. Je pochopitelné, že posluchači s úsměvem odpověděli: „Nikoli!“ A pak položil poslední otázku: „Když srovnáte mozek s altámem, autem nebo raketou, je možné, aby za jeho vznikem stála pouhá náhoda?“

Smutné je, že mezi přítomnými byli takoví, kteří se k této otázce vyslovili v tom smyslu, že mozek se mohl vyvíjet sám od sebe...

Známý odborník v oblasti informatiky, matematiky a regulační techniky, prof. Dr. ing. Werner Gitt říká, že v takovém postoji se odráží evolucionistická schizofrenie současněho myšlení, které je pěstováno školní výukou.

Závěrem dejme slovo ještě jednomu muži, který stojí v oné dlouhé řadě Boha vyznávajících vědců. Je to Max von Laue (1879–1960), nositel Nobelovy ceny za fyziku. Ten říká: „V minulosti chtěli přírodovědci vidět Boha tváří v tvář. Protože to nebylo možné, odvolávali se na exaktní vědy a tvrdili, že Bůh není. O kolik skromnějšími jsme se stali my, přírodovědci dnes! Pokorně se skláníme před nesmírně Velkým, před úžasně Mocným, před věčně Neviditelným a před nikdy Nepochopitelným!“

Jiří Drejnar

Ježiš řekl:

Vím, odkud jsem přišel a kam jdu

Jan 8,14

Filozofickou otázkou, odkud se lidstvo vzalo a kam spěje, řešilo už hodně lidí, ale k uspokojivé odpovědi nedospělo. Francouzský malíř Paul Gauguin (1848–1903) ji řešil svým způsobem. Namaloval zvláštní obraz, na kterém bylo hodně protichůdných postav: osoby bledé i tmavé, lidé kypící mládím a zdravím i postavy staré, ubohé, sešlé věkem, kterým už smrt kouká z očí. Tedy lidé přicházející do života i lidé, kteří už z něho odcházejí. Pod obraz umístil slova: Odkud přicházíme? Proč jsme na světě? Kam spějeme?

Odkud? Proč? Kam? To jsou tři velké otázky lidstva. Obvykle každý z nás se dostaneme aspoň jednou v životě do situace, kdy si položíme tyto otázky. Někdo až tehdy, když na něj přijde těžká nemoc nebo třeba až na smrtelné posteli. Ale kdo nám dá správnou odpověď? Tak se ptají i filozofové a básnici. Ale často přes usilovné hledání nenalezají odpověď. Nakonec to vzdávají, protože by si museli zoufat nad marností svého úsilí.

Je zde však jedna stará kniha — bible — ve které nám Bůh, stvořitel člověka, dává odpověď. V 17. kapitole Skutků

apoštola se dovidáme, že „Bůh stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo“ (v. 26). Já jako člověk pocházím tedy od Boha. Samozřejmě, to jsem chápal už dřív, že jsem si život sám nedal, ale ani moji rodiče si ho sami nedali a jím ani jejich rodiče... Na počátku stojí Bůh. Život je z Boha. Tak tedy nejsem produkt nějaké náhody, nýbrž cílevědomě čtená bytost vyšlá z ruky všemohoucího Stvořitele.

Nemožla by mne uspokojit myšlenka, že člověk vznikl jen nějakou náhodou, protože co vznikne náhodou, to nemá chtěný a určený smysl. Kdyby stála na počátku jen náhoda a hrob byl konečnou stanici, pak bychom se po právu mohli ptát: Proč? K čemu to všechno? Pak bychom zde byli skutečně jen k tomu, abychom předali život další generaci, která se zase bude ptát jako my: K čemu? Proč? To by měl být smysl života?

Stojí za to číst bibli, která řeší základní otázky života a smrti. Její autor, Ježiš Kristus, je Pánem minulosti, přítomnosti i budoucnosti. A proto právě v bibli nám odpovídá i na naše otázky.

K. Šp.

Hlas bez lásky

Znám ženu, která si dosud neuvědomila, že její řec je stále podbarvena spodním tónem výčitek. Všechno, co řekne, zní negativně a často kousavě. Kde se objeví, vzniká disharmonie a začínají neshody. Po věcné stránce může být všechno, co říká, správné. Ale způsob, jakým to podává, je odpudivý, takže se v její přítomnosti necítíme dobře. Nejvíce na to doplácí její muž a děti, ale také sousedé a spolužaměstnanci pocitují její projevy nelibě.

Jiná žena si mnoha slovy stěžovala na svého muže, že večer nechodí domů, zanedbává rodinu a začíná chodit do hospody. „Mluvíte se svým manželem také takovým tónem jako teď se mnou?“ zeptal jsem se jí. Byla velmi

překvapená, když jsem jí řekl: „Teď chápu, proč to vás muž doma nemůže vydržet.“ Její způsob zněl protivně, jedovatě, vyčítavě, byl to hlas bez lásky.

Zel, člověk sám často ani nepozoruje, jaký tón či zabarvení má jeho vlastní hlas. Hlasový odstín je fyziologické povahy, je tedy závislý na uzpůsobení těch orgánů, které vytvářejí hlas. A ty jsou poplatné duševnímu

rozpoložení. Lidé mající nepříjemný hlas, který se projevuje vyčítavě, urážlivě, řezavě, ječivě, rozmrzele, rezignovaně nebo vzpurně, narušují soužití víc, než si myslí. Natrvalo s nimi žít je nesnesitelně. Takoví lidé, a jsou to samozřejmě jak ženy tak muži, svým postojem vyhánějí manželu či manželku a děti z domu. Bible doporučuje, abychom se nad sebou zamysleli. Vždyť o čem člověk přemýší, takovým se stává. Apoštol Pavel píše: „Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté a cokoli je hodné lásky. Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité. Ať vše, jak ke komu promluvit.“ (Fil 4,8; Kol 4,6)

A. G.

Šťastie na dosah

Nič mimoriadneho sa vlastne neprihodilo. Zrazu, po deviatich rokoch manželstva bolo Eve a Karolovi jasné, že je koniec. Manželia sa rozišli, protože si nemali už čo povedať. Lekár oznamuje: vaša manželka má rakovinu, jej stav je beznádejný. Po troch dňoch jej Bezpečnosť oznamuje, že manžela našli mŕtveho, pravdepodobne samovražda. Podobné správy sú na dennom poriadku. Rodinné šťastie sa mení na rodinnú tragédii.

Takto prchá mnohým šťastie, veľmi rýchlo a znenadania. A tak to skúšame znova, inde a inak. Iste existuje veľa nápadov a ponúk, ako žiť šťastne a naplno. Nie je vôbec čudné, že človek túži po šťastí. On je stvorený pre šťastie ako vták pre lietanie. Ale ak človek hľadá len to, čo vidí, čo lahodí očiam a ostatným zmyslom — potom nájde všetko, len nie šťastie.

Je vôbec možné nájsť a dosiahnuť šťastie? A to plně, dokonalé a bezpečné? Čo všetko už ľudia obetovali, aby dosiahli šťastie. Je však jedno šťastie, za ktoré netreba drahou platit, ani sa veľa namáhať, ktoré stačí len prijať. Prijat toho, ktorý dal sám seba za nás, aby nás vykúpil od každej neprávosti. On hovorí: „Ja som ten chlieb života, kto príde ku mne, nebude nikdy lačniť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.“ (Ján 6,35) A „Ja som vzkrie-

senie i život, ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude.“ (Ján 11,25)

To je istota a perspektíva, ktorú ponúka každému človeku Boh. Tvoj Boh, o ktorom dosiaľ vieš veľmi málo alebo nič, urobil zo svojej strany všetko, aby si mohol dosiahnuť pravé šťastie. Treba viedieť len to, že ono závisí výhradne od nášho vzťahu k Nemу, ako zdroja tohto šťastia.

Tak, ako v manželskom zväzku se naviazuje bezprostredný vzájomný vzťah lásky, dôvery a oddanosti, podobne musíme naviazať dôverný, osobný vzťah s osobným Bohom, ak chceme mať z neho úžitok. Inak pojem šťastia pre nás ostane hmlistou predstavou a nedosiahnuteľným priariám. Len v konkrétnom naplnení lásky k Bohu a blížnym môžeme vychutnávať jej ovocie. Len opravidivý vzťah k Pánovi nás naplní pravým neprchavým šťastím, ktoré je na dosah každému, kto s túžbou v srdci začne hľadať a poznávať osobného Boha a Spasiteľa Ježiša Krista. „Ale hľadejte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko ostatné vám bude pridané.“ (Mat 6,33) A naplní sa to, čo je napísané: „Čoho oko nevidelo a ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Boh prihotobil tým, ktorí ho milujú.“ (1 Kor 2,9)

J. Stiskala

JEŽÍŠOVA MOUDROST

Dodnes uznáváme a ctíme staré římské přísloví: „Ve zdravém těle zdravý duch.“ Bylo to „summum bonum“ — nejvyšší dobro — všech významných vychovatelských metod staré i nové doby. Do všech detailů se však tento ideál uskutečnil pouze v životě jednoho člověka — Ježíše Krista.

Mluvíme-li o zdravém duchu, mnohé okamžitě napadne výraz označující skupinu lidí, které Ježíš zařadil mezi blahoslavené — chudi duchem. Objasněme si pravý význam těchto slov, která jsou tak často středem posměchu dokonce i mnohých křesťanů. E. G. Whiteová napsala ve své knize Myšlenky z hory blahoslavenství: „Za dnů Kristových měli náboženství vůdcové lidu za to, že jsou duchovně bohatí. Farizeova modlitba: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé,“ (Luk 18,11) vyjadřovala pocity příslušníků jeho společenské vrstvy a do značné míry pocty celého národa. V zástupu, který obklopoval Ježíše, bylo jen málo těch, kteří si uvědomovali svou duchovní chudobu... Člověk, který se cítí dokonalý, myslí si, že je dost dobrý, a je spokojený se svým stavem, netouží po Kristu. V srdci pyšného člověka není pro Ježíše místa. Kristovy pomoci si váží jen ti, kdo si uvědomili, že si sami nemohou pomoci, ani nemohou vykonat nějaký dobrý skutek ve své vlastní síle. To jsou ti chudí v duchu, o nichž Kristus praví, že jsou blahoslavení.“

Chceme-li se však zaměřit na zdravého ducha, tedy vlastně rozumnost, moudrost samotného Ježíše Krista, studujme jeho vztah k životu a problémům, které trápily lidí kolem něj. Velmi je rozšířený názor, že Ježíš vůbec nebyl rozumný, že křesťanství je náboženství, které je ve stálém rozporu se zdravým rozumem. Pravý opak je pravda. Křesťanství je jediné náboženství na světě, které vyžaduje výtrvalou a odvážnou rozumovou činnost.

Jestliže někdo chce zjistit, zda křesťanství odporuje zdravému rozumu nebo ne, měl by číst evangelia. Je to jediný pramen, který obsahuje věrohodné zprávy o tom, jaké křesťanství opravdu je. Otevřeme Nový zákon a pozorujme Ježíšův vztah k životu. Slovo „život“ bylo slyšet z Ježíšových úst často. Miloval věci kolem sebe, a proto miloval i svět. Přál si, aby lidé žili šťastně a byl smutný, když viděl, jak život mnohých je ubohý a malicherný. „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ (Jan 14,6) „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“ (Jan 10,10) V těchto a podobných výrocích se snažil ukázat lidem, jaké bylo jeho poslání. Lidé chtějí žít, ale nevěděj jak. Pro mnohé ztratil život půvab a krásu, protože jsou zmítáni pochybnostmi, mají strach nebo je zotročují nesmyslné požadavky a pravidla světa. A právě proto přišel Ježíš, aby vrátil životu jeho pravý cíl a hodnotu. Lidský život měl pro Ježíše opravdu cenu pokladu, vždyť jeho otázka: „Jaký prospěch má člověk, který získá celý svět, ale sám sebe ztratí nebo zmaří?“ (Luk 9,25) zůstala jako jasná výzva k přemýšlení pro všechny lidí dodnes.

Aby Ježíš odhalil bláhovost a nerozum, měl ve zvyku pokládat otázky. Byla to jediná možnost, jak mohl lidi přivést k uvažování nad jejich vlastním, ne vždy smysluplným počináním.

Podívejme se konkrétně na několik Ježíšových rozhovorů, ve kterých se projevila jeho moudrost. Všimněme si, jak přesně, jadrně a přitom jednoduše reagoval na problémy své doby. Židé rozváděli předpisy o modlitbě na neúnosnou míru. Slov přibývalo, ale myšlenky a činy zely prázdnou.

Opakovali stále jedny a tytéž výrazy a tento

způsob nazývali modlitbou. „Modlili“ se třeba na rozích ulice, aby dali okázale najevo svou zbožnost. Přitom jim dělalo dobře, když je viděli sousedé... Taková zbožnost Ježíše urážela. Považoval ji za výsměch Bohu. „Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ (Jan 4,24) Není potřeba mnoho slov. Hlavní je pohnutka, opravdovost a upřímnost.

Podobný názor vyslovil Ježíš o postu. Židé vypracovali celou soustavu nařízení, podle kterých se postili, a ne jednou, ale několikrát za týden, před očima lidí. Bylo to ještě rozlišeno podle hodin. Ježíš v tom viděl bezduchou, protivnou a bezvýznamnou formalitu. Uráželo ho to. Odmitl nařízení rabínů a ani od svých učedníků nepožadoval, aby je respektovali. Pust je duchovní záležitost. Je to vnitřní stav našeho srdce. Jsou chvíle, kdy jsme vnitřně stísněni, nešťastní, pokořeni nebo bezradní — v takovém stavu, že nemáme pomyšlení na jídlo. Postit se tedy podle pravidel a nařízení je čirý nerozum. Takový pust nepatří do Ježíšova náboženství. Proto Ježíš radí, jak se máme chovat, když se postíme (Mat 6,17-18).

Ježíš osvětlil svými otázkami celou řadu mravních zásad. „Což není život více než pokrm?“ (Mat 6,25) Ale ano, o tom není pochyb. Každý z lidí to ví, a přesto mnozí zapomínají, že nežijí proto, aby jedli, ale jedí proto, aby žili. „Což není tělo více než oděv?“ (Mat 6,25) Určitě. Ale v chování mnohých lidí poznáváme, že jednají právě naopak.

A Ježíš svými názory proniká dále. „A oč je člověk cennější než ovce!“ (Mat 12,12) To je přece samozřejmé. Lidem však často záleželo a záleží na blahu svého dobytku více než na blahu lidí, kteří právě nejsou jejich nejbližšími příbuznými, známými...

Snad největší rozruch způsobil Ježíš svým postojem ke dni odpočinku — sobotě. Židé ji měli v největší vážnosti a ctili ji nade vše. Dochované zprávy o zachovávání soboty nás až šokují svými přesně vypracovanými pravidly. Ježíš okamžitě prohlédl záplavu nařízení nahromaděných kolem tohoto přikázání a stanovil zásadu, která vrhla na tento předmět takový proud světla jako slunce v pravé poledne. „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu.“ (Mar 2,27)

Nezbývá nám mnoho prostoru, abychom vyčerpali všechna místa bible, která nám ukazují na Ježíšovu moudrost, zdravého ducha, rozumnost. Ale věnujme se ještě alespoň jedné myšlence. V Novém zákoně je věta, kterou svět nazval zlatou: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi.“ (Mat 7,12) Hodně lidí se domnívá, že křesťanské náboženství stojí na zásadě nepostavit se proti tvrdým náporům světa. Neodporovat zlu. Nevychoval snad Ježíš své učedníky tak, aby sebe pokládali za nic a ostatním dovolili, aby po nich „šlapali“? Ne. Tato myšlenka není z bible. Jiný namítnutí: „Není Ježíš nerozumný, když žádá, abychom předeším věřili celé řadě věcí, které nemůžeme pochopit?“ Ale kde to Ježíš od nás žádá? Nic takového v Pismu nenajdeme.

Když sledujeme Kristovu moudrost, kdo by nezatoužil, aby byl také moudrý — ve vztazích k druhým lidem, v rozhodování, v každodenním životě? Ježíš je nám však nejen příkladem, ale on nám moudrost dokonce nabízí! V bibli nám radí: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dárna.“ (Jak 1,3)

Iveta Slováčková

Náš dítě by se drog ani nedotklo...

Svět kolem mladého člověka se přímo hemží různými vlivy, které ve svých důsledcích ničí jeho zdraví. Už apoštol Pavel se zabývá touto problematikou, jak se dočítáme v bibli: „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás průbývá a jejž máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zaplacené výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.“ (1 Kor 6,19)

Na základě těchto slov jsme se jako adventisté sedmého dne rozdodli už před více než sto lety, že chceme žít zdravým způsobem života, neníčit si zdraví alkoholem, nikotinem, kofetinem — prostě žítci se z přesvědčení všech drog a vábek všechno, čím bychom si kazili zdraví. To patří neodvolatelně k našemu křestanskému životnímu stylu.

Touha po omamných prostředcích a dráždidech všechno druhu u mladých lidí stále více roste. Zkušenosti s nimi si vzájemně předávají studenti, učni

lásky. Dítě, které od mládí cítí, že ho má někdo rád, se cítí sebevědomější, cennější, cítí zázemí, o které se může opírt, má prostě pocit bezpečí. Z toho vyplývá i další důsledek — opodstatněnost rozumné náboženské výchovy. Měli bychom se snažit vštípit dětem vědomí, že Pán Bůh nás má rád za všechn okolnosti, i kdybychom ztratili rodiče nebo na nás všechni zapomněli: „Kdyby na tebe rodiče zapomněli, přestali tě mít rádi, já na tebe nezapomenu, praví Hospodin. Mám tě stále rád.“ „Miluji tě věčnou láskou, proto ti činím ustavičné milosrdenství.“ (Jer 31,3) Děti, které jsou

Z LIDÍ, KTERÍ ČASTO POUŽIJÍ ALKOHOL
SE STÁNOU ALKOHOLICI ZA 5 - 10 % PRIPAD
A DOJDE K TOMU ZA 3 - 20 LET.
TAKE U ANALGETIKU A MORFINTU, U TOXIKOMANIE JE V
TRVA OBVYKLE 15 I VÍCE LET.
MĚSÍCU A U TOXIKOMANIE SE V
100 % A TOXIKOMANIE ZA NEKOLIK TÝD

DROGY DROGY DROGY DROGY DROGY DROGY D

i děti školou povinně. My, rodiče i ostatní, kterým leží výchova a zdraví našich dětí na sráci, jsme tomuto ohrožení věnovali dosud jen málo pozornosti. Zřejmě jsme si myslí, že když dítě žije v dobré, například věřící rodině a zúčastňuje se bohoslužeb, bude obrněno, neboli jak říkáme, bude imunní vůči všem svodům. Třeba aby s kamarády nezkusilo, jak chutná cigareta, alkohol nebo jiná droga.

„Naše dítě by se alkoholu ani nedotklo, kdepak cigaretu nebo dokonce jiné drogy“ — slyšíme od některých maminek, které se nekriticky vzhledí ve svých dětech. Tento přístup ukazuje, jak jsou rodiče málo informovaní o dnešním stavu mladých lidí. A nejen rodiče, ale i další lidé, kteří mají vliv na výchovu mladého člověka. Jako by se jejich ohrožením ani nechťeli zabývat. Ale široká nabídka různých drog (od alkoholu přes medikamenty až k omamným dalším jedům) a příhodné okolnosti, například v partě, kde se jeden před druhým chce „vytáhnout“ nebo to zkoušit, by nás neměly nechat v klidu.

Přicházíme tedy k smutnému zjištění, že vlastně každé dítě, každý mladý člověk je v zásadě ohrozen nějakými omamnými jedy. Rodiče, kteří chtějí před nimi děti chránit, by se měli především s tímto zlem seznámit, počínaje podceňovaným alkoholem a tabákem.

Všechno začíná zpočátku nevinně. „Dát si šluka z cigarety, na tom přece nic není, zkus to,“ říkají kamarádi. „Sklenička na zdraví — to je toho, to přece nebudeme dramatizovat, nedělejme z toho vědu,“ slyšíme hodně často. A ačkoli je ta zkušenosť všem známa a jde o pravdu že často opakovávou — a přece jí lidé nechtejí brát na vědomí: každý notorický alkoholik začinal jen s jednou skleničkou. Každá závislost na něčem začínala zdánlivě nevinným prvním krokem. Velkou roli při tom hraje i okolnost, že některé omamné jedy jsou snadno přístupné. V obchodech vidíme plné regály různých druhů alkoholu, cigarety jsou k dostání i v samoobslužných s potravinami. Co je platné, že je tam cedulka: „Mládeži do 16 let neprodáváme, když to bez problémů koupí třeba starší kamarád? A když se udělá první krok, ty další jsou už snadné. A nakonec s konzumací tvrdších drog se lze seznámit také lehce.

Jistě, ne každé dítě, které si jednou zakouří, se musí stát náruživým kuřákem. Ale ta možnost tu je, začátek je u obou stejný. Mnohé vědecké výzkumy a statistická porovávání dokazují, že děti, které začaly kolem deseti let s nějakými drogami, se na nich brzy staly závislými. Proto je třeba preventivně působit na každé dítě úměrně k jeho věku, aby „v pokušeních“ obstálo. Na co máme především dbát?

1. Naučit se předcházet nástrahám už doma, v rodině. Upřímný, laskavý a milující vztah mezi rodiči a dětmi dokáže překlenout i občasná nedorozumění a střety mezi oběma generacemi. Mladý člověk, který v raném dětství prožíval pěkný vztah důvěry k rodičům, má větší odolnost proti svodům omamných jedů nebo se z nich snadněji vymaňuje než dítě bez rodičovské

si vědomy Boží lásky, mají šanci se rychleji vrátit z šikmě plochy, z kluké cesty, když snad momentálně pobloudily.

2. Děti si berou příklad z rodičů. Proto rodiče, kteří to s prevencí omamných jedů berou vážně, musí být sami vzorem. Dostí dobře nemůže fungovat, aby tata říkal synovi „nepij“, a přitom sám byl alkoholikem. Není únosné, aby učitelka vykládala ve škole dětem o škodlivosti kouření, a sama kouřila. Žel, že se to často děje a výsledky jsou pak úměrné takovému působení.

3. Hovořili jsme o zdravé sebedůvěře dítěte. Ale tu musíme stále posilovat. Nestačí povzbudit dítě jednou za život. S přibývajícím věkem se musí měnit i způsoby našeho povzbuzování. Dítě musí vědět, že dokážeme ocenit jeho snahu, jeho postoj, že si vážíme jeho zápasu.

4. Velmi důležité je, aby se dítě už záhy naučilo ke svodu říci „ne“ — když mu třeba ve společnosti jeho vrstevníků budou nabízet cigaretu nebo skleničku alkoholu. Schopnost umět odříct, umět říci „ne“, se musí dítě naučit předem. Už z domu na to musí být připraveno. Sotva kdo z dospělých si umí představit, jak silný je tlak kamarádů na jedince, který není jako oni. Odolávat takovému tlaku, bránit se proti jeho vlivu, k tomu je třeba velké morální sily. Kde ji však má dítě vzít? Také zde vidíme, jak důležitá je soustavná rodinná výchova. Důležitý je rovněž pobyt mezi mládeží a dětmi, které mají stejně mravní zásady — tedy například ve skupinách mládeže, kde se scházejí věřící mladí lidé, mládež i děti. Učí se společně přemýšlet, žít i odolávat nástrahám, jako jsou např. omamné jedy. Umět říci „ne“, k tomu je třeba velká dávka odvahy. I tomu se musí mladý člověk naučit. V kolektivu věřících se to naučí snadněji.

5. Má-li si člověk už od mládí uchovat zdravé tělo, je dobré znát fyziologickou funkci každého orgánu. S tím by se měly děti seznámit už v rodině a později ve škole. Děti by měly vědět, že i naše tělo podléhá přirodnímu zákonům, a to jsou vlastně zákony Boží, platné pro nás právě tak jako např. Desatero Božích přikázání.

Pokusíme-li se realizovat tyto zásady v našich rodinách, pomůžeme dětem bojovat proti všem svodům, s kterými se setkají. Ať vědomí, že svým tělem mají oslavovat Boha, je provází celým životem. Podle Dr. Stögera zpracoval Karel Spinar

Jana, ktorá nano
alebo OD DROG

50 - 70 %
BEREM NEKOLIKA
JE TO TEMER
JE VYVINE

PODLE STATISTIKY SE KAŽDÝ DRUHÝ
ROČNĚ PROVINCII JEN JEDEN ZE CTÝR
PROVINICU NIC NEPLÍ.

V ČSFR SE KAŽDÉ ŠESTÉ MANŽELSTVÍ
SE SYSTEMATICKY OPÍJI.
NEJMENĚ 2000 RODIN
SE 3000 DĚTMI ODSTAVUJE.

ZJEDNAVÁ SE V RODINÁCH ALKOHOLIKU
ZAŽE V CTVRTÉ DÍTE, OSÉTOVANÉ
NA PSYCHIATRICKÝCH KLINIKACH,
JE Z RODINY ALKOHOLIKU. KAŽDÝ
CTVRTÝ SÉBEVRÁH BYL ALKOHOLIKEM.

DROGY DROGY

GY DROGY DROGY DROGY DROGY DROGY

našla zmysel života K VIERE V HOSPODINA

No toto prvenstvo nemalo na ňu dobrý vplyv. Pomaly sa stávala iniciátorkou všetkých výtržností, ktoré sa na škole robili. Rodičia boli z toho nešťastní a túžobne očakávali, kedy ukončí školu a odíde zo zlého kolektívnu. No tešili sa privčas. Keď Jana nastúpila do zamestnania, stretla sa so skupinou Iudí, ktorí sa nejakо lišili od ostatných. Zdali sa jej celkom slušní, vládli medzi nimi perfektné vzťahy, zdalo sa jej, že ani toľko nehrešia a nechovajú sa výstredne. No tito Iudia mali jednu veľkú chybu — fetovali, drogovali, útočili proti vtedajšej politike, čo nebola práve najvhodnejšia kombinácia. No Jana sa medzi nimi cítila dobre. Každý tam bol kamarát.

Po čase však zistila, že vzťahy medzi nimi sa nejako menia. Všetci sa začali zameriavať na seba, každý sa snažil pre seba zohnať dávkou, injekciu alebo tabletky. A keď sa niekomu podarilo zohnať viac, úzkostlivo si to strážil. Tento postoj sa Jane nepáčil. Ved medzi nich prišla najmä z túžby po prialstve. Keď cítila, že už nie je na nich citovo závislá, rozhodla sa, že odíde. No ľahko sa to povedalo, fažie však ukutočnilo. Zistila, že drogy môže zohnať len u nich.

Dvojtvárny život.

Keď rodičia zistili, že Jana droguje, boli nešťastní. Matka trvala na tom, aby Jana odišla niekam do liečebného ústavu. No otec, ktorý mal Janu rád, bol zásadne proti tomu a snažil sa jej pomôcť, aby sa dostala spod vplyvu drog. Jana slúbila, že sa zmení, no nešlo to.

V zamestnaní nikto o tomto jej „dvojtvárnom živote“ nevedel. Na pracovisku bol jeden muž, ktorý sa Jane zdal nejaký iný. Hovorili o ňom, že je kresťan, čo vtedy nebolo veľmi populárne. Jana nenávidela veriacich Iudí. So svojou partou často chodievali do kostolov, ale to len vtedy, keď si vypili, aby tam robili výtržnosti a mali z toho dobrú zábavu. No teraz mala zvláštny pocit. Cítila, že tomuto mužovi sa nemôže posmievat. Vzbuďoval v nej akúsi účut. Obdivovala ho.

Jana mala veľmi rada hudbu. Raz keď mali v práci prestávku, prišiel k nej tento mladý muž a začal rozhovor o hudbe. To ju zaujímalo. Pomaly prešli na náboženskú tématiku. Povedal jej, že Pán Ježiš ju má rád. To bolo pre Janu neuveriteľné. Ved ani vlastná matka ju nemala rada. Ako ju môže mať rád niekto cudzí, koho vôbec nepozná. Ako jej môže chcieť všetko odpustiť a zažiť na zlo, ktoré robila?

Neskôr ju tento mladý muž požval na hudebnoslovný kresťanský porad.

Prišla. V modlitebni však sedela ako na tŕni. Potrebovala si zafajčiť. No zrazu ju upútala jedna veta. Len tá jediná, ktorú za celú hodinu zachytila. Nieko v programe povedal: „Ježiš Kristus zomrel za môj hriech. Bol to môj hriech, ktorý mu stažil utrpenie na kríži.“ Možno sa vám zdá, že je to obyčajná teologická fráza. Pre Janu to však nebola fráza. Myslou jej ako vo filme prebehol celý jej život, všetko zlo, ktoré vykonala. „Som hrievná. Som hrozná. Môže ma Pán Ježiš aj takúto mať rád?“

Stačila modlitba

Jana ani nevedela, ako sa došla domov. V modlitebni videla, že veriaci sa modlia. Len čo prišla domov, kľakla si a vyrozprávala celý svoj premárený život Pánu Ježišovi. Prosila ho, ak má moc a ak ju má rád, aby jej pomohol zbaviť sa zlého a začať žiť novým životom. Jana nehladala žiadne iné riešenie. Teraz jej úplne stačila modlitba. Ráno začínala modlitbou, cez deň prosila Boha o pomoc a večer znova zaspávala s modlitbou na perách.

Práve vtedy prebiehal v modlitebni biblický kurz. Jana sa doň prihlásila a začala vŕzne študovať knihu, ktorú dovedla všetko nepoznala. Bolo to fažké štúdium. Všetko bolo pre ňu nové. No našla nových prialstov, ktorí sa jej snažili pomáhať.

To bolo pred koncom roka. Rodičia mali práve odísť na tri dni na dovolenkou a Jana sa rozhodla, že využije tieto dni k tomu, aby sa zavila fajčenia, alkoholu, fetovania a drog. Zostala doma s bratom, ktorý bol tiež zašvátený do tohto rozhodnutia a prisľubil jej pomoc. Boli to fažké dni. Horúčka, blúznenie, zúrivosť — to všetko pretkávané krátkymi modlitbami v chvíľach, keď

prichádzala k sebe. Jana bola zavretá v izbe celé tri dni a bojovala svoj životný zápas. No nebola v izbe už sama. Bol tam s ňou Pán Ježiš, ktorý ju dvihal, keď padala, kládol jej ruku na čelo, keď ju zmietala horúčka, a keď ju neodolateľná túžba hnala von, za drogami, cigaretami, stal si k dverám a chránil ju. Jana cítila, že nie je sama a cítila, že tento zápas v spojení s Ním vyhrá. Po troch dňoch vysila z izby vyliečená.

Matka však nebola nadšená touto novou zmenou. Dala Jane ultimátum: Bud prestane čítať Bibliu, alebo do troch dní opustí domov bez akéhokoľvek nároku na niečo, čo tam má. Jana, ešte zoslabnutá nedávnym zápasom, znova stála pred fažkým rozhodnutím. Celú noc sa modlila. Ráno vstala, vzala si zubnú kefkú a občiansky preukaz a opustila domov, v ktorom prežila detstvo. Viac sa tam nesmela vrátiť.

Telesné a duchovné vyliečenie. Nový domov našla na priváte. A nebola už sama. Mala nových prialstov, ktorí jej pomáhali a modlili sa za ňu aj s ňou. Ale život, ktorý Jana žila, nezostal bez následkov. Pečené a ľadiny už mala veľmi zničené stálym požívaním drog. Lenže, Biblia nie je len krásnou, teologickej knihou. Boh nám v nej dáva rady aj pre každodenný život. Jana sa dozvedela, že Boh dal ľoveku prirodzenú stravu — vegetariánsku. A kým ľovek nezrešil, strával sa takto. Jana prijala túto Božiu radu. Nezmenila len svoje zmysle a konanie, ale aj svoju stravu. O štyri mesiace bola úplne zdravá. To bol ďalší dôkaz Bozej lásky k nej. Jana sa cítila šťastná. Bola nadšená a veselá. A dnes, po šiestich rokoch, mi povedala: „Keby som si mala znova vybrať, vybrať by som si vieru v Boha. Viera v Boha ma každý deň znova motivuje. Dáva mi vždy nanovo zmysel života, pretože Boh žije, má nás rád a je tu preto, aby nám pomohol.“

Boh použil ľoveka, aby sa došiel k Jane, aby oslovil jej otupené svedomie a pomohol jej.

To je úlohou pre nás všetkých. Pre každého z nás platí Ježišov príkaz: „Chod a rob podobne!“ (Luk 10, 37) Mali by sme šíriť ducha prialstva, a tak pomôcť mnohým nájsť radosť, pokoj, vyslobodenie a šťastie u Ježiša Krista.

Ján Muráň

Blaze tomu, kdo dává

„Tím vším jsem vám ukázal, že máme takto pracovat, pomáhat slabým a mít na paměti slova Pána Ježíše, který řekl: „Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere.“ (Sk 20, 35)

Zaparkoval jsem auto pod střechu, která kryje malou část dvorku. Dvorek sice sousedí s velkým zahradníctvím, ale dosud se nic nestalo, tak mám důvěru. Dokonce jsem ani auto nezamkl. Už čtyři dny tak stojí. V pondělí večer chci jet na návštěvu. Je listopad, kolem osmnácté hodiny, je už tma. Po paměti sedám do auta, ale není to ono. Ruka narází na řadicí páce jen na šroub. Ozdobná hlavice je pryč. Hmatám na místo, kde byl přehrávač, je pryč. Teď rychle sahám na místo, kde mají být reproduktory. Jsou vytržené ze spodní strany palubní desky. Kazety jsou také pryč. Opíram se do sedačky a zjišťuji, že opěrka hlavy schází. Zloděj vybral z auta, co se dalo. Práci měl snadnou, počkal jen na tmu a mlhu. Byl jsem rozlobený na zloděje i na sebe a myslíl jsem na to, co bych mu udělal, kdybych ho chytil.

V novinách se často píše o tom, jaké překážky musí zloděj překonat, aby se dostal k luku. V některých případech jde takřka o artistické výkony. Kolik strachu a vypětí musí takový člověk prožít! Před dvěma roky mi ukradl ze sklepni kóje Gola klíče. Nedávno někdo odčízl tlačítko ze zvonku. Když jsem kupoval jiné, říkal prodavač, abych byl rád, že jeho sousedovi ukradli z auta všechna čtyři kola. To je také solidní výkon. Rychle, tiše všechno vzít a zmizet. Jde určitě o vyčerpávající činnost.

Napadá mne, že lidi vlastně můžeme rozdělit do několika skupin. Na jedné straně jsou zde lidé, kteří se obohacují na úkor jiných. Nerad na ně myslím, i když je neznám...

Dále jsou zde lidé, kteří nikomu nic nevzali, ale

také nedali. Jsou se sebou spokojeni, žijí jen pro sebe a stačí jim to. Těch je kolmo nás mnoho.

A pak jsou ti, o nichž bible říká: „Blaze tomu, kdo dává...“ I já někdy dávám. Z času, jídla, peněz. Ale z toho, co mám navíc, co vyšetřím. Cožpak jsem byl někdy na brigádě, když jsem neměl čas? Dal jsem peníze, když jsem sám měl nouzi? Dávám, ale jen taklik, abych se nevydal z posledního. Pracuji, ale jen tak, abych se nevyčerpal.

O co dál stojí Ježíš Kristus, o němž jsem četl, že „ve snaze ulehčit lidem v nouzi a bídě, pracoval horlivě až do vyčerpání.“ Jako příklad uvádím Ježíšovu činnost v městečku Kafarnau. V sobotu Ježíš uzdravil v synagóze posedlého muže. Zpráva o tom činu se rychle rozšířila. „Nastal rozruch. Ze svých domovů, z krámů a tržišť spěchali obyvatelé města ke skrovnému obydli, v němž našel Ježíš přistřeší. Přicházel nemocní, kteří se opírali o své hole nebo které přinášeli na nosítkách, a z posledních sil se snažili dostat se ke Spasiteli. Přicházeli stále další a další, neboť nikdo nemohl vědět, zda zítra bude Lékař ještě mezi nimi. Když Ježíš viděl utrpení těch, kteří k němu přicházeli, jeho srdce se nad nimi slitovalo a s radostí použil své moci, aby jim vrátil zdraví a štěstí. Ježíš neustál ve své činnosti, dokud nebyl uzdraven poslední trpící. Teprve pozdě v noci všichni odešli a v domě Šimonově se rozhostilo ticho. Dlouhý, rušný den skončil a Ježíš si šel odpočinout.“ (E. G. Whiteová, Touha věků 173)

Ježíš pracoval až do vyčerpání. Na samý konec sil. Kam si chodil odpočinout? Na pustá místa, kde byl sám s Otcem nebo mezi své přátele, např. do Betanie. V domě Lazara naházel často odpočinek, protože neměl vlastní domov. Byl závislý na pohostinství svých přátel a učedníků a

často, když byl unaven a zatoužil po lidské společnosti, se rád uchýloval před podezíráním a revnistovitými zlobnými farizeů do této tiché domácnosti. Zde byl upřímně vítán, tady nacházel čisté, nesobecké přátelství.

Uvědomuji si, že jsme vlastně také odpovědní za každý okamžik svého života, za to, jak se chováme ke svým bližním. Vždyť vlastně nevíme, zda se současný okamžik ještě někdy vrátí...

Rád vzpomínám na svého kamaráda, kterému jsem jednou telefonoval uprostřed noci. Byl jsem 60 km od svého bydliště s nepojízdným autem. Venku mrzlo a navátý sníh tvořil místy až metrové závěje. „Budeš pro mne moci přijet a odtahnout mne domů?“ K mé radosti řekl, že ano. Za dvě hodiny tam byl s omluvou, že jede pozdě. Zpozdil jsem se, říkal, ještě jsem ti vařil čaj. Otevřel láhev, hodil na mne prošívanou bundu, zapřáhl jsem nepojízdné auto. Odtahl mne až domů.

BLAZE TOMU, KDO DÁVÁ, I KDYŽ JE TO VYČERPÁVAJÍCÍ. KDO DÁVÁ, TOMU BUDE DÁNO, KDO PŘJE, TOMU BUDE PŘANO...

To je podivuhodná zásada Božího království.

P.S. Teprve po devadesátiminutovém vyčerpávajícím boji se podařilo nigérijské matce vyprostit desetileté dítě z čelistí krokodýla. Jmenovala se Esha Waková a nabírala vodu z řeky Tan v severozápadní Nigérii, když se krokodýl nepozorovaně zmocnil na břehu její dcerky Samahy a zavlek ji do vody. Matka odvážně skočila do řeky a ve vodě po ramena hluboké svedla s krvelačným zvířetem nadlidský boj. Přitom měla ještě na hrudi šátkem přivázané další, devítiměsíční dítě. Nakonec se jí podařilo dceru z čelistí krokodýla vyprostit. Dcera Samaha vyšla z tohoto nevítaného dobrodružství se 40 menšími tržními ranami, její celkový zdravotní stav však byl dobrý. (Svobodné slovo 15/11, 1985) Rudolf Reitz

co víme o bolesti

Protože žijeme na zemi, kde vládne zlo, nenávist a působí nemoci a smrt, dostáváme se často do oblasti bolesti. Až do okamžiku, kdy přijde Ježíš Kristus, má nad námi hřich, a proto i nemoc a bolest, svou moc. Co to vlastně je bolest?

Každý z nás v životě prodělal nějakou bolest. Ale kdo ji dokáže přesně popsat?

Naše tělo je propojeno se svým vnějším i vnitřním prostředím pomocí svých smyslů. Tak vnímáme to, co vidíme, slyšíme, čeho se dotýkáme. Máme i vnitřní čidla, kterými je mozek informován o vnitřním dění v našem organismu. Jakékoliv fyzikální i chemické podněty, které přicházejí z vnějšího i vnitřního prostředí, jsou v našem organismu snímány smyslovými receptory, které jsou vysoce specializovány. Například mechanoreceptory snímají dotyky a různé tlaky, termoreceptory pohotově reagují na zvýšení nebo snížení teploty našeho těla. Dotykem a tlakem se informujeme o povrchu určitého předmětu i jeho materiálu, o váze tělesa, o tom, zda je těleso v klidu či v pohybu. Jestliže dráždění našich smyslů a patřičných receptorů přesáhne určitou hranici, které říkáme „práh bolestivosti“, potom je takový podnět vnímán jako bolest.

Bolest všeobecně patří k varovným příznakům, upozorňujících nás, že se v našem těle děje něco mimořádného. Jejím hlavním úkolem je varovat nás a upozorňovat na prožívané nebezpečí. Je to subjektivní projev velmi obtížně měřitelný. Pocitujeme různé stupně bolesti: krátkou, dlouhodobou, neurčitou, vrtavou, nesnesitelnou, vystřelující, tlakovou. Nejběžnější je nám např. známá bolest zubů, kdy člověk dokáže popsat přes 50 druhů pocitů. Dále existuje například tzv. „přenesená bolest“, která spočívá v tom, že z místa vzniku bolesti zajišťuje proud bolestivých impulsů promítajících se v místech na první pohled zcela nešovisejících se zdrojem bolesti.

Vzájemné vztahy mezi smyslovými zakončeními, receptory, patřičnými nervovými drahami a vlastními nervovými centry v mísce i v mozkovém tkání jsou tak složité a různorodé, že se stále diskutuje, zdali vůbec máme nějaké specializované „nervy na bolest“. Bolest totiž může být výsledkem nadměrného podráždění jakýchkoli nervů a nervových drah. Na první pohled až neskutečná se zdá být popisovaná bolest u zubů, které jsou již několik let vytrženy. Přesto stále kručí bolí a tato bolest člověka sužuje a vyčerpává. Tyto „bolesti“ označujeme jako „fantomové“. Nejde zde

o výmysl nemocného, ale tyto bolesti skutečně existují. Jedná se o nejkrutějších bývají bolesti vyvolané podrážděním trojklaného nervu, kdy je postižena příslušná oblast tváře a hlavy. V těchto případech bolest sama se stává nemocí.

Různé prvotní příznaky nemoci se projevují krutými bolestmi v rozličných oblastech. Teprve zkušený lékař dokáže rozpoznat původ, určit správnou diagnózu bolesti a tak upřesnit i správnou léčbu. Výklad vzniku bolesti dodnes není sjednocen a pohybujeme se pouze v teoretické rövině. Bolest můžeme do určité míry ovlivnit chemickými látkami, které způsobují místní umrtevání, jako jsou obstruktivní prokainem, mezokainem a dalšími lokálními anestetiky. Protiboletivý efekt je však pouze krátkodobý, po dobu několika hodin, tedy až do doby, dokud se aplikovaná látka nerozloží v našem těle na neúčinné složky.

Bolest se dnes snažíme zmírnit léky zvanými „analgetika“. Jsou to všechny léky, které tlumí v našem těle jakoukoli bolest, ale neléčí nemocné místo. Bolest může být utlumena až na vrcholnou úroveň v místech, kde se o vnmímaní bolesti rozhoduje, tedy v kůře mozkové a v podkorových mozkových centrech.

Vnímání bolesti dokážeme ovlivnit i psychickými faktory. Např. sportovec může utrpět i velmi bolestivé zranění, ale v zápalu boje nic nevnímá a teprve když utkání dohráje, uvědomí si krutou bolest.

Podle měření „prahu bolestivosti“ lze zatím konstatovat jen to, že převážně muži jsou k bolesti mnohem vnmíavější než ženy. V každém případě jakákoli bolest nepatří do léčby laika, ale vždy do rukou odborného lékaře.

Těšíme se na chvíli, kdy druhým příchodem Ježíše Krista pomine zlo i smrt, a proto také bolest a nemoc. Radujeme se z toho, že zdraví je Boží dar, a proto o něj chceme co nejlépe pečovat. Ale ani nám se bolest a nemoc nevyhýbá. A v případě výrazné bolesti jsme rádi, že lékaři, kteří jsou vlastně Boží spolupracovníci, protože se starají o to, aby byl člověk zdravý, jsou nabízíci. Jsme vděčni za jejich pomoc. A přece ve všech chvílích utrpení, bolesti a nouze se obracíme k Nejvyššímu lékaři, který dokáže i nemožné.

MUDr. Jan Miklánek

môj krík

Ked som bol ešte chlapcom, bola mi zverená úloha dohliadať na mladších súrodencov, ked mamička bola v nemocnici a otec musel odísť do práce. Po splnení povinností sme išli na dvor hrať sa na vojakov. Kamienkom, vystreleným z praku, som zasiahol oko mladšieho brata. Zo strachu, čo sa stalo, som utiekol z domova, schoval sa nedaleko v hustých kríkoch, kde som si urobil dočasný prístopok. Naťastie ma tam našiel mladší brat a prehovoril, aby som išiel domov, že otec ma nebude trestať. Pre mňa bolo dostačočným trestom vedomie, že brat už nebude na to ako vidiť a že po celý život mi to bude pripomínať, aj keď nie slovami, iste pohľadom vzdy, keď sa stretne a uvidíme. Pociť viny a strach z očakávaného trestu ma dohnal k úteku sa skryť. Táto skúsenosť úteku a skrývania sa pred spravodlivostou sa opakuje v živote ľudí od samého začiatku ľudských dejín.

V Bibli čítame, že „... Adam i jeho žena sa skryli pred tvárou Hospodina Boha v prostredku medzi stromami raja.“ (1 Moj 3,8) Tak ako mňa otec so súrodencami hľadal v úzkosti, aby sa neprihodilo ešte ďalšie neťastie, tak Pán Boh išiel za Adamom a volal ho: Kde si? Adam odpovedal: „Počul som tvoj hlas v raji, ale som sa bál, lebo som nahý a preto som sa skryl.“ (1 Moj 3,10)

Od tejto chvíle človek neustále uteká pred Bohom pre pocit viny. Nedôveruje mu, že by mu dokázal odpustiť a nepotrestať ho. Výrok odplaty za neposlušnosť bol úplne jasný: „lebo v deň, v ktorý by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ Adam si pri tom nevedomoval, že Boh je Bohom lásky a že podľa toho bude aj jednať, tedy že vyrieši problém priestupku v prospech prestupníka. Boh hned podal dôkaz. Dal mu novú príležitosť a namiesto Adama zomiera nevinné

zvieratko ako náhrada a symbol na Božieho Baránka Ježiša Krista. Boh vzal vinu prestupníka na seba a to je dôkaz, že rovnako ochotne vezme aj tvoje viny a prestúpenia na seba, ak budeš chcieť.

„Ja, ja som ten, ktorý vytieram tvoje prestúpenia pre seba a nespomínam na tvoje hriechy.“ (Iz 43,25) Vlastnou skúsenosťou to môžem potvrdiť, ako ma môj Pán zbavil všetkej farchy vína a vložil do srdca vnútorný klud. Jeho prítomnosť v mojom živote je pre mňa vrcholným šťastím. Túžim po trvalom spoločenstve s Ním, priateľstve, ktoré stojí za to.

On je verný priateľ, pred ktorým nič nemusíme skrývať a nemáme ani najmenší dôvod preča utekať. Ak som utekal pred Bohom, tak to bolo vtedy, keď som miloval hriech. Je to láska k zlému, ktorá nás vzdaľuje od Boha. „... vaše neprávosti spravili priečinu medzi vami a medzi vaším Bohom, a vaše hriechy skryli pred vami jeho tvár, aby nepočul.“ (Iz 59,2)

Nemusí ísť o zjavný výslovny útek. Stačí naša zaneprázdnenosť voči Bohu tým, že máme tisíceru záujmov a výhoviek. Často svoju zaneprázdnenosť zdôvodňujeme dôležitosťou práce, ktorú konáme. Pre záujmy a záľuby nám neostáva čas na uvažovanie o Bohu, na poznávanie ho čítaním Biblie, v ktorej zjavuje seba.

Všetko, čo uprednostňujeme a v živote dávame na prvé miesto, je naším symbolickým kríkom, za ktorý sa skrývame a to je to, čo nám bráni poznáť Boha. On aj napriek týmto skutočnostiam ide za nami a oslovuje nás, lebo mu na nás záleží. Dôkazom toho, že nás miluje, je, že priniesol najväčšiu obet. Obetoval sám seba, aby nás zachránil od veľkého nebezpečenstva, ktoré si vôbec neuvedomujeme, od večného zatratenia. On nám chce darovať večný život. Dáva svoj slub: „zahladím tvoje prestúpenia

ako hustý oblak a ako mrákavu tvoje hriechy. Navráť sa ku mne, lebo som ťa vykúpil.“ (Iz 44,22) Je tu len jedna podmienka: chcieť ho prijať. „... a kto chce, nech berie vodu života zadarmo.“ (Zj 22,17)

J. Stiskala

čéměř dospělým - Téměř dospělým - Téměř dospělým - Téměř

Mám pokušení vyhlásit v tomto časopise anketu na téma: Co je to svoboda. Jenže dvoměsíční přestávka mezi jednotlivými čísly, stejně tak ako přímo neuvěřitelně dlouhé dodací lhůty (môj rukopis musel být dodán na stôl redaktora 17. září 1990), mě od toho odrazuje. Takže co s tím — bude to anketa tak na půl. Zkusím něco o svobodě

napsat sám, a budete-li mít chuť, napište svůj názor, jakýkoliv, k nám do redakce. Adresu najdete na třetí straně obálky. Bude-li Váš dopis stát za to, rádi jej uveřejníme.

Takže, co je to svoboda?

Ano, hodně se o ní v poslední době mluví. Zdá se mi, že k tomu mluvení o svobodě mají spíš sklonýti odrostlejší, zatímczo my

k... kolik

Ne, slovo kolik nám není vůbec cizí. Obzvlášť teď, když mnoho toho sametového ze změn v naší zemi jako by vyprchávalo a vytouženou svobodu zakoušíme především v nepříliš populárních změnách ekonomických. Tak za kolik? zní stále častěji a nezdá se mi, že by se otázka nesla vždy v optimistickém tónu.

Otzázkou začínající slovem kolik nás provázejí, řečeno květnatě, ale ořepaně, od kolékky až po hrob.

Tomášek nutí uposlechnout tři nemotorné prstíky, aby všem ukázal, kolik už má opravdu let.

Jaruška se snaží správně odpovědět na otázku paní učitelky, kolik jablíček mají děti z barevného obrázku na tabuli dohromady.

Vytáhlý Petr se pokouší přesvědčit uvaděčku v kině o své pinoletosti, protože i ona svou otázku začala tentokrát nepříjemným slovem kolik.

Vojtíš Novák stříhá metr a nezpělivě počítá, kolik mu ještě zbývá do vytouženého civilu.

Já vím, většina z nás všechny tyto otázky i odpovědi na ně má za sebou, ale přicházíjí otázky další, možná s trochu svízelněj-

šími odpověďmi. Život není matematika. Nelze v něm najít na otázky uvozené slovem kolik vždy jednoznačnou odpověď.

Za zmínku bude stát, v rámci našeho uvažování, kolikrát se slovo kolik objevuje v bibli. Na rozdíl od slova koleno, které se v bibli vyskytuje asi třicetkrát, slovo kolik najdeme v bibli jen sedmkrát. V zájmu objektivity je nutno přiznat, že se v bibli toto slovo objevuje ještě asi desetkrát v tvarových obměnách. Jeho poměrně vzácný výskyt jako by ukazoval, jak malou důležitost mu bible přisuzuje.

Zůstává otázkou, odkud tedy Ježíšovi současníci brali motivaci pro svou počítářský zaměřenou životní filozofii, již nezůstal ušetřen ani Ježíšův učedník Petr. Přísel za Ježíšem s otázkou: „Páne, kolikrát mám odpustit svému bratu, když proti mně zhřeší?“ (Mat 18,21)

Dnes se nad přímočarostí Petrovou i s udáním číslovky možná pousmějeme, ale často používané slovo kolik i v naší řeči prozrazuje, že nejsme o nic lepší. My se jen snažíme o jakési mlhavější a méně jednoznačné formulace, aby nikdo nepoznal, jak často hlavním motivem mnoha otázek uvozených slovem kolik není ani tak touha po poznání pravdy jako spíš snaha legalizovat naše vlastní rozhodnutí, názory, počítání a soudy. Tyto otázky svěříme na našem sobectví a neschopnosti zbavit se snahy vše vymezovat

a ohraňovat. Ne, nedokážeme víc, než určovat hranice svých možností, svých lásek, svých obětí i svých odpusťení.

Ježíšova odpověď byla originální. Nesla se zcela v duchu Petrovy otázky: „Sedmdesátkrát sedmkrát.“ (Mat 18,22)

Ježíšova odpověď byla originální: „Sám Petře nejsi schopen víc než určit míru, postavit hranici, a to je Petře velmi málo, vlastně nic.“

Zdá se mi, že Petr plně porozuměl Ježíšově odpovědi, až když prožil hrozné zklašmání nad sebou samým. I jeho pád byl spojen s vymezením. Tentokrát ze strany Ježíšovy. Petr svého Mistra zapřel třikrát. Tenkrát nad rámem po kohoutím zakorčlání Petr pochopil, že skutečná hodnota života nespočívá v poznání přesné míry, ve vymezení hranic, v dodržení určitého limitu. Petr poznal, že sám bez Ježíše není schopen nezapřít, stejně jako odpustit ani jednou. Avšak jen toto poznání mohlo taky přivést Petra až k sebevraždě, jako jeho kolegu Jidáše. Petr však pochopil to nejpodstatnější, a proto cestu ze svého zoufalství našel.

Praktický rybář apoštol Petr svou cestu zpět nikde nepopsal. Ale jistě by neměl nic proti tomu, kdybych k vyjádření jeho proměny použil slov jeho bratra v Kristu, teologa Pavla: „Všechno mohu v Kristu, který mi dává silu.“ (Fil 4,13)

Jan Bárta

ABESEDA

spělým - Téměř dospělým - Téměř dospělým - Téměř dospělý

téměř dospělých chceme nejen o svobodě mluvit, chceme ji žít.

Takže, co je to svoboda? Volnost, odpoví někdo. Svoboda je, když si mohu dělat co chci, odpoví druhý. Třetí odpoví ještě svérázněji: „Svoboda je, když mi nikdo, ani tátka s mámou, nemluví do života.“ Čtvrtý možná přidá, že svoboda to je nevázat se

staromódně jen na jednu holku, zkoušit všechno krásné a hned ...“

Takže, co je to svoboda? Nakreslil jsem obrázek. Pro někoho k pousmání, pro někoho k přemýšlení. Má znázorňovat svérázné chápání svobody. Nikdo z nás tomu pánovi na obrázku jeho svobodu určitě nezávidí. A přece... Řada lidí si představuje svobodu

právě tak. Jen jaksi zapomínají, že ten jejich ostrov absolutní svobody (jsou na něm sami, nikdo je nesmí a ani nemůže omezovat.) omývají vody pustého oceánu lhotejnlosti. A tak vlastně oni nejsou vůbec svobodní ...

Nevím, zda by takto „svobodným“ lidem prospělo, kdyby na jejich ostrově došly kokosové

orechy a přišla velká bouřka. Možná, že by potom neprotestovali, kdyby se u břehu objevila loď a nabídla jim cestu z jejich svobody. Nevím, snad by záleželo na tom, kdo by stál u kormidla.

„Svobodu nám vydobyl Kristus.“ (Gal 5,1)

Jan Bárta

kapitola, která se nedá vynechat...

V minulém století americká spisovatelka Hannah Whitall Smithová napsala knihu s názvem: Křestanské tajemství šťastného života. Tato kniha je dodnes se zájmem čtena, což dosvědčuje její neustálé obnovovaná vydání. Patrně mi místo na této stránce nedovolí, abych o ní pojednala ze vrbněji. O jednom se však zmínit musím. Vždyť proto píše i tuto poslední kapitolku mého přemýšlení nad problémy způsobenými zápasem s „tygrem“ vlastního já. V posledních vydáních zmíněné knížky totiž schází jedna kapitola.

Proč ji vydavatelé vynechali? Co na ní bylo špatného? Vynechaná kapitola, jak jsem se později dozvěděla, pojednává o Duchu svatém. Je v naopštém souladu s Písmem. Autorka v ní zastává názor, že křest Duchem by neměl být považován za jednorázovou událost, ale za celý souhrn událostí působících po celý život. Spisovatelka upozorňuje, že křest Duchem je mnohem víc než pouhý citový zážitek, i když připouští, že pro někoho skutečně hlubokým citovým zážitkem je.

Několik přátel ve Spojených státech se rozhodlo, že zjistí, proč vydavatelé tuto část knihy vynechali. Časem se dozvěděli velmi zajímavý příběh. Tady je:

Asi v roce 1865 se Hannah, její manžel Robert a děti přestěhovali do obce Milltown v New Jersey, kde Robert prevzal vedení jedné části rodinné sklárny. Zde se Hannah setkala s metodisty a začala navštěvovat jejich shromáždění. Robert Smith byl Božím slovem zasažen stejně jako ona.

V létě následujícího roku jeli Smithovi na desetidenní stanové shromáždění věřících do lesnaté krajiny na východním pobřeží. Na tomto setkání chtěli věřící lépe porozumět vedení a vlivu Duchu svatého. Asi při osmém večerním shromáždění prožil Robert výjimečný citový zážitek. Po skončení shromáždění odešel ještě na osamělé místo, aby se dál modlil. Náhle celým jeho tělem otřásl mohutný příliv nebeského štěstí. Byl přesvědčen, že právě prožil onen vytoužený křest Duchem svatým. O svém zážitku pak řekl: „Celý svět se mi zdá jiný, každý lístek a stéblo trávy zářilo nádher-

nými barvami... Lidé mi připadali krásní, protože jsem v každém člověku viděl Božího Ducha.“ Tato extáze trvala několik týdnů a byla začátkem jeho skvělé životní dráhy, plné duchovní sily a požehnání.

Manželova zkušenosť vyvolala v Hannah přirozenou touhu po podobném zážitku. Večer co večer se usilovně modlila. Nic se však nestalo. Neprožila nic z toho, co prožil její manžel.

V roce 1873 se Smithovi přestěhovali do Anglie. Dva roky zde působili jako velmi úspěšní laičtí kazatelé mezi londýnskou aristokracií. V roce 1885 odcestoval Robert Smith do Německa, kde pořádal velmi úspěšná evangelizační setkání, na nichž přiváděl mnoho lidí k Bohu. Jeho kázání vždy probíhalo v mimořádně emocionální atmosféře. V dopise své ženě napsal: „Celá Evropa mi leží u nohou.“

Pak dopadla rána. Začaly se objevovat hlasy o Robertově nevhodném chování ke svým obdivovatelkám. Nikdo vlastně neznal skutečnou pravdu, ale celá záležitost se dostala do tisku. Plánovaná evangelizace v Anglii byla zrušena a Smithovi se vrátili do New Jersey. Hannah i v této době stála statečně po boku svého manžela. Robert však začal ztrácat odvahu, cítil rozčarování, stal se z něj cynik. Utápěl se ve svízelích neradostného stáří, zatímco Hannah psala právě v té době svou knihu.

V Robertově případě došlo k tragédii. Robert podlehl emotivnímu pocitu vytržení a na místo Ježíše začal uctívat právě tento pocit.

„Pokud jde o chybějící kapitolu,“ říkají ti, kteří se účastnili hledání příčin jejího zmizení, „vydavatelům se zdála být otázka působení Duchu svatého příliš ožehavá. Cožpak se Robert Smith nespálil?“ oponovali.

Zdá se mi, a teď už vyjadřuji svůj názor, že poslední vlna touhy mezi věřícími vlastnit Duch svatého stojí na pokraji téhož nebezpečí. Touha po zjevných projevech lásky, po událostech plných citu, pomíjení Písma jako základu víry, přemíra vlastního chtění nás nemusí vždy dovést tam, kam toužíme dojít — k živému Kristu.

Touha po mohutném citovém zážitku není nic překvapivého. „Kostelové“ náboženství, strnulé právě tak jako

zdi kostela a vymezené jen na ně, neživá příkrývka formálnosti, přímo volá po troše čerstvého vzduchu, po „vanutí Ducha“.

Náboženství, které není živé — nedýchá — nezíská mnoho lidí a dnešní generace se přímo dusí nedostatkem vzduchu. Citové zážitky k náboženství patří, ale nejsou tím nejdůležitější. Mnohem větší význam má umění žít každodenní život. Je příliš mnoho obrácení a mnoho křtů Duchem svatým, které nezanechávají na lidech žádnou trvalou změnu.

Když byl Ježíš Kristus na zemi, patrně byli ti, kdo se s ním setkávali, svědky nejúzasnějších věcí v dějinách. Přesto jeho služba nepůsobila jako oheň, ani jako vítr či zemětřesení. Ježíš neřekl ani jednou: „Přijďte zítra a já vám ukážu, jak umím chodit po vlnách. Taky uvidíte nasycení pěti tisíc dvěma rybami a pěti chleby. Bude se také uzdravovat a křísit.“ Přesto měl silu Ducha svatého. (Jan 3,34)

Ježíš nám sdělil, jak by se mělo působení Duchu svatého projevit v našem životě: „Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy...“ (Jan 16,13)

Povšimněte si, že Ježíš neříkal: „Až Duch pravdy přijde, poznáte, že jste obdrželi veškerou pravdu.“ Jeho slova zní jinak: „...uveďe vás...“

Žel, je dost těch, kteří si myslí, že silným citovým zážitkem se už přiblížili na dosah celé pravdy, a že již nikde jinde hledat nemusí. Prožili svůj zážitek a pravda, ta už je tolik nezajímá.

Ne, nechci popírat vliv Duchu svatého. Nechci popírat některý z jeho darů. Bůh dal své dary o letnicích a dává je znovu a znovu, kdykoli on uzná za vhodné.

Závěrem si dovolím tvrdit, že plnost Duchu svatého je chybějící kapitolou v nás, kapitolou, která se musí vrátit na původní místo, a která se nedá vynechat. Jen dovolme Duchu svatému vstoupit do našeho života cestou, kterou si zvolí on sám. Možná nám nedá dar jazyka, ani nepřijde bouřlivě jako oheň, jako vítr nebo oslnivé světlo, ale způsobí, že budeme moci každý den brát s radostí díl služby, kterou nám svěřil.

-jmb-

Epištola tém, kdo nemají čas

epištoly

známému
neznámému
malému chlapci
opuštěné sousedce
nemocné kamarádce
rodičům
smutným

Proč máme tak málo času? Osobně také nemám čas přemýšlet o tom, proč nemám čas. Ale vidím, že se to stává mnoha lidem, všichni jsou na tom stejně. Ani děti nemají čas, stále mají nějaké povinnosti, něco se od nich požaduje.

Přáli bychom si mít čas například na to, co rádi děláme. I když máme rozdílné záliby, víme, že takové chvíle při oblíbené činnosti nám zkrášlí všední dny. Proč právě na to nemáme čas?

Kdo nám bere čas, kterého jsme ještě jako děti měli dostatek? Měli ho nakonec ještě naši rodiče. Je zvláštní, že i když dříve býval pracovní den mnohem delší než dnes, měli více času na to, čemu se rozhodli věnovat. Můj strýc vzpomíná na svého otce. Každé ráno byl ve své dílně deset minut před šestou, všechno prohlédl a připravil. Od dvanácti do jedné byla polední pauza. V sedm večer zavřel, o půl osmé večer se vracel domů. Nevím, kolik lidí dnes pracuje třináct hodin denně. Ale on prý měl přesto čas pro rodinu, pro práci na zahradě, chodil s dětmi na vycházky i výlety, denně četl.

To je osobní vzpomínka, ale zároveň důvěryhodný příklad, že se dříve rozhodně nepracovalo méně než dnes. Naše problémy s časem tedy rozhodně nepocházejí z toho, že bychom měli delší pracovní den než „za starých, dobrých časů“.

Byli snad lidé dříve zdravější, a tudíž schopnější? Statistiky tvrdí,

že ne. My také více rosteme a déle žijeme. Měli bychom tedy mít pro sebe více času než naši předkové, a ne naopak.

Je možno rozluštit tuto záhadu?

Čas nám často nahání hrůzu, z množství práce jde mráz po zádech, bojíme se dalšího dne, co všechno

zase nestachaime. Někdy se dokonce stane, že nestachaime udělat vči naprosto klíčové pro osobní život, promeškáme důležité chvíle a příležitosti.

Je třeba si přiznat, že v celém tom problému času vlastně nejde o čas. Mnozí z nás přece sami už zažili chvíle nejvyššího napětí

a spěchu, kdy neměli ani pět minut času. V tom přišla nemoc, možná vážná nemoc — a najednou jsme měli čas několik dnů, týdnů, měsíců... Museli jsme mít čas. Čas není tyran, jak si jej představujeme. Je možno ho řídit, nakládat s ním. Přenecháváme to snad jen nemoci? To, co řeknu, bude vypadat příliš naivně a optimisticky: Záleží na nás, zda máme čas nebo ne.

„Chceš-li někoho obohatit,“ řekl jednou Epikúros, „nic mu nedávej, ale něco mu vezmi.“ Zná to paradoxně; a mělo to tak znít, aby výrok vzbudil pozornost. „Co mám vzít tomu, koho chci obohatit?“ „Nesmyslná přání,“ odpovídá Epikúros.

V této prastaré moudrosti je vyjádřeno i naše řešení. Problém s časem převážně vzniká tím, že chceme stále více než odpovídá lidské přirozenosti, silám a možnostem — i potřebám. Ignorujeme rytmus života. Touha po úspěchu může odporovat všemu přirozenému a vymstí se. Může růst úměrně s naší ctižadlostí.

Nestavíme si někdy větší úkoly, než lidem ukládá Bůh? Není právě to hlavní tíha našeho života?

On přece dává dostatečné předpoklady ke splnění toho, co nám svěřil.

Přemýšlejme, jak bychom mohli být skromnější, a tím — bohatší. Hranice každého z nás leží trošku jinde.

Pavla Šustková

* Pavla

Pán Ježíš je náš dobrý pastýř

Když jsem byl ještě malý chlapec, šel jsem s maminkou na návštěvu do vedlejší vesnice. Večer jsme chtěli jet vlakem domů, ale žádný už nejel. Museli jsme tedy pěšky. Už se stmívalo a za chvíli byla úplná tma. Sám bych se tou tmavou cestou určitě bál jít, ale maminka byla se mnou; proto jsem docela beze strachu kráčel vedle ní. Vůbec mi tma nevadila. A maminka mi cestou vyprávěla o Pánu Ježíši, který je naším dobrým pastýřem.

Nevím, děti, zda jste už viděly pastýře. Ve městě nepotkáte žádného pastýře, ale kdo bydlí na venku-

vě nebo tam jede na prázdniny, tak má možnost někdy vidět velké stádo oveček, pěkného psa a člověka, který na to všechno dává pozor. To je pastýř! Zavede ovečky na zelenou louku, kde se mohou napást svěží trávy. Pak je přivede k vodě, kde ovce mohou pit. Pastýř hlídá každou ovečku, aby se jí nepřihodilo nic zlého.

Král David v bibli napsal, že Pán Ježíš je jeho pastýř. David tím chtěl říci, že Pán Bůh chrání jeho i nás tak, jako pastýř chrání své ovečky. David se o tom přesvědčil, že Pán Bůh byl stále s ním. Jednou přepadl jeho

stádo lev a jindy zas medvěd. Tato bravá zvířata si chtěla ukrást ze stáda nějakou ovečku a chtěla ji sežrat. Ale David se s nimi odvážně rval a své ovečky zachránil. Viděl jsi už lva nebo medvěda? To jsou strašně zlá zvířata. David poznal, že Pán Bůh byl také jeho dobrým pastýřem, když ho zachránil před lvem a medvědem.

I jiní lidé se o tom přesvědčili, že Pán Ježíš je chrání, jako chránil krále Davida. Je vždy s námi, a proto se nemusíme bát. Pán Ježíš ví, že děti mají někdy strach, že se bojí. Když je bouře a nebe křížují blesky

a duní hrom, jistě byste nechtěly být samy v temném sklepě. Ale vždyť vy také nejste samy. Pán Ježíš říká nám všem: „Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání světa.“

Horší je to, že Pána Ježíše nemůžeme vidět. Ale až Pán Ježíš přijde podruhé na naši zem, pak ho budeme vidět. Do té doby věříme jeho slovu, že je vždy s námi a že o nás ví.

David to zažil a já jsem to také poznal, že Pán Ježíš je náš dobrý pastýř a jde vždy s námi. Proto se nebojíme, ani když je tma.

K. Šp.

Asi si říkáš, co to je za zkomoleninu ve dvou rádcích.

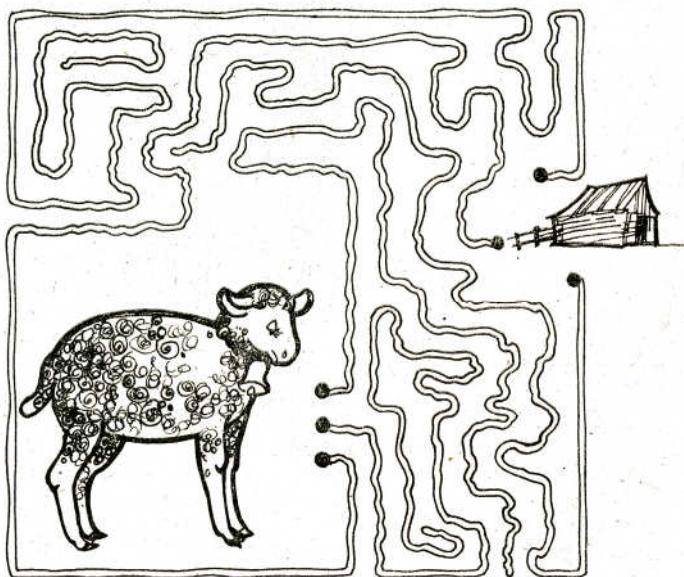
Ano, je to zkomolenina. Ty ale, budeš-li mít chuť, čas a trochu „filipa“, můžeš na záhadné popletení písmen přejít.

Nápočeda:

Zase jde o citát z bible, a velmi známý. Týká se také pastýřů..., ale víc už ti napovědět nemůžeme. Správně vyluštěnou hádanku nám pošli do redakce. Napiš nám také, jakým způsobem se ti ji podařilo vyluštít.

najde ovečka pastýře?

sdjtjsřbutest

ÚIKATODNÍMDUENÝTAPŮMSENIOPOH

ze světa z domova

Z denního tisku

Ve slovenských novinách „Nedelná pravda“ se objevil zajímavý článek o adventistech a jejich vztahu k vegetariánství. Článek otiskujeme bez změny.

„Najvyššou autoritou je biblia.

Ajhlá, dal som vám všetky semenoplodné bylinky, ktoré sú na celej zemi, a všetky stromy, na ktorých je ovocie s ich semenom; to vám bude za pokrm.“ Tento biblický príkaz bol pre Američanku Ellen Gould Whiteovú (1827 — 1915) východiskom pre jej zdravotnú reformu.

Kto bola táto geniálna žena, ku ktorej pokrovkým myšlienkom sa ešte aj dnes hlásia ľudia na celom svete? Narodila sa v štáte Maine v mnohotnej metodistickej rodine, ktorá sa neskôr pridala k náboženskému hnutiu adventistov. Ako 18-ročná sa vydaťa a vychovala štyroch synov. No ešte za slobodna sa u nej prejavili zvláštne stavby inspirácie, ako by jej vyššia moc objasňovala zmysel Písma, zákony stvorenia, súvislosti s minulosťou aj s budúcnosťou. V týchto chvíľach účitila potrebu zachytiť svoje vízie písmom a oboznámiť s nimi okolie. A Ellen písala a písala... Len tak mohla zanechať svetu tisíce článkov a desiatky kníh, v ktorých sa zračí jej hlboká viera a neobyčajná životná múdrost. Išlo jej predovšetkým o pomoc blížnym. Stala sa duchovnou vodkyňou svojich spoluveriacich, ktorí v jej spisoch našli odpoveď na všetky životné problémy. Vari najväčšie zásluhy si získala svojou zdravotnou reformou. Bolo jej nadovšetko jasné, že k úsiliu o povznesenie ducha patrí aj starostlivosť o zdravie — tedy rozumná životospráva. V tomto ohľade vyslovila už pred viac ako 100 rokmi smernice, ktoré dnešná pokrovková veda takmer v plnom rozsahu akceptuje. Už roku 1867 napísala: „Len málo ľudí je dosiaľ tak prebudených, aby pochopili, ako ich stravovacie návyky súvisia s ich zdravím, charakterom, výkonnostou...“ Veľmi radikálne sa postavila proti požívaniu mäsa. Bola presvedčená, že Boh sa nemohol myliť, keď určil potravu pre Adama a Evu pred ich pádom. Ľudia začali jest mäso až po potope, keď rastlinstvo bolo zničené. To však malo za následok skrátenie života a fyzický, mentálny i morálny úpadok. Neskôr chcel Boh vrátiť svoj ľud k jednoduchej rastlinnej strave, a preto ho po dlhom zaviedol do púšte, kde nebolo mäsa. Pobytom v púšti, spojeným s čiastočným pôstom, ho chcel

zbaviť chorôb a prevychovať. Ale ľud banoval za egyptskými hrncami mäsa, šomral a dožadoval sa mäsa bez ohľadu na prísľub šťastného života v novej vlasti...

Mäso je predovšetkým drážidlo — ako nikotín. Jedáci mäsa sú náchylní k chorobám a k obezite. Účinky mäsitej stravy sa neprejavia ihned, a preto sa ľudia nazdávajú, že im neskorí. Navyše prebúdza v ľuďoch agresivitu a väšnivosť, otupuje jemnosť ducha, znižuje aktivitu intelektu a otupuje morálne cítenie. Treba si uvedomiť, že vykrmované zvieratá sú zväčša choré, trpia nedostatkom čerstvého vzduchu, pohybu a zdravej potravy. Kruté okolnosti porážky dokonajú dielo skazy.

Podľa E. Whiteovej treba mäso nahradíť chutne pripravenou vegetariánskou stravou. Preto najdôležitejšou úlohou je výchova dobrých kuchárov. Naučiť sa pripravovať zdravú stravu je priam náboženská povinnosť, ktorou možno vykonáť veľa dobrého. Jednoduchá strava, pripravená z obilia, ovocia a zeleniny s prídavkom mlieka alebo smotany, je najlepším zdrojom energie a vytrvalosti. Pri príprave jedáľ však treba dodržiavať určité zásady. Neodporúča sa miešať pri jednom jedle zeleninu s ovocím ani väčšie množstvo mlieka s cukrom. Najlepšie je obmedziť sa na 2—3 druhy potravín. Namiesto sladkých pudingov a vaječných krémov treba dať prednosť dobrému domácomu chlebu so sušeným alebo čerstvým ovocím a orechami. „Chlieb z jemnej múky nemôže organizmu poskytnúť výživu, ktorú nájdete v celozrnnom pšeničnom chlebe.“ Podľa návodu starozákonného proroka Ezechiela odporúča E. Whiteová používať pri pečení chleba viac druhov obilia dovedna a prípadne ich obohatiť strukovinou. Rastlinný olej uprednostňuje pred živočišnými tukmi a varuje pred nadmiernym solením. Ješt treba pomaly, každé sústo dobre požuť, presliniť a nesplachovať nápojmi. V prestávkach medzi dennými jedlami (stačí ješt 2 až 3-krát za deň) neslobodno nič ješt. Veľmi škodlivým zlozvýkom je stále niečo „prihadzovať“ do žalúdku.

Reformné dielo E. Whitovej malo veľký ohlas: vyburcovalo mnohých podnikavých ľudí k zriadeniu vegetariánskych reštaurácií, škôl a nemocníc v rozličných končinách sveta. Na jej výzvu začali vyrábať lacné obilnínové a iné diétne prípravky (napr. firma Kellog). Podľa jej pokynov žijú tisíce ľudí na celom svete. V jej diele pokračujú výživárske odborníci, ako známy MUDr. Ernst Schneider, ktorého obsiahlé dielo „Využi liečivú sílu našej potravy“ už sice máme preložené, ale dosiaľ nebolo vydané.“

LJUBA MAKOVICKÁ

Rádio Guam

Jak jsme už dříve psali, na ostrově Guam v Tichém oceánu vybudovali adventisté silnou vysílací stanici. Už třetí rok vysílá tato stanice denně do éteru poselství evangelia. Zasahuje území Asie, kde ji mohou slyšet dvě a půl miliardy lidí. Je to především Čína, která má přes miliardu obyvatel.

Radiostanice dostává na tisíce dopisů od různých lidí. Jsou mezi nimi univerzitní profesori se svými studenty, rolníci z rýžových polí i další. Vyhajdrují svou radost a vděčnost z obsahu vysílání. 70 % pokřtěných věřících uvěřilo prostřednictvím vysílání stanice Guam. Podobné je to i v jiných zemích Asie.

Velkovysílač Guam byl postaven a dosud je udržován z dobrovolných darů členů církve adventistů. Vratme se ještě k dopisům, které posílají posluchači. Vybrali jsme z nich několik zájmovostí.

Do jednoho našeho shromáždění v severní Číně přišlo jednou v sobotu nečekaně na 200 studentů. Zúčastnili se bohoslužeb, vyslechlí kázání. Na otázku, proč se tak najednou objevili a kdo je poslal, odpověděli: „Posloucháme rádio Guam a odtud jsme se dozvěděli i adresu tohoto sboru.“

Nebo z jiné země na jihu Asie: V odlehle horské vesnici se shromažďuje na 50 lidí a studuje biblický kurs. To je také důsledek vysílání této radiostanice.

Pastor z jistého sboru letničního hnutí v Indii píše: V mému sboru je přes 50 věřících. Mnozí z nich mají jen malé školní vzdělání. Abych jim poskytl duchovní pokrm, poslouchám rádio Guam v našem jazyce. Kázání si zapisuji a pak ho použiji v našich bohoslužbách.

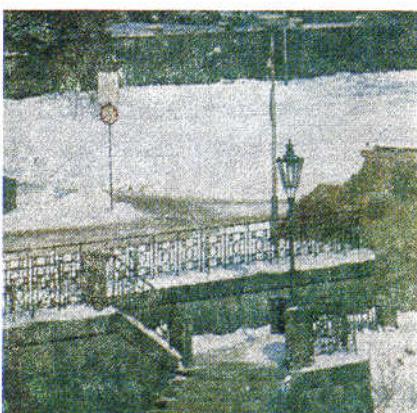
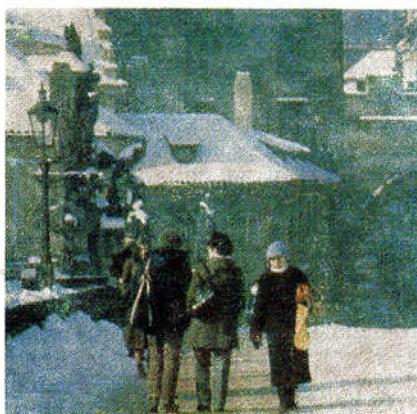
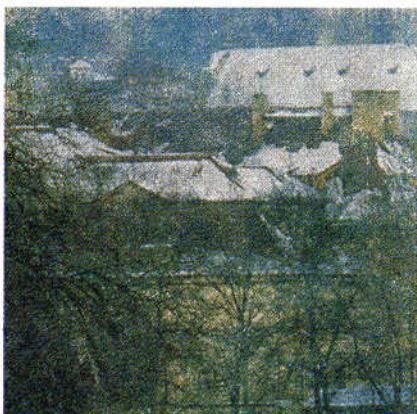
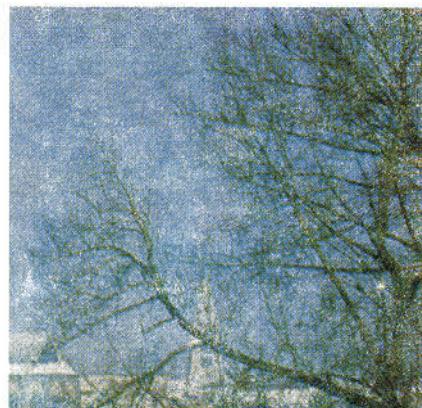
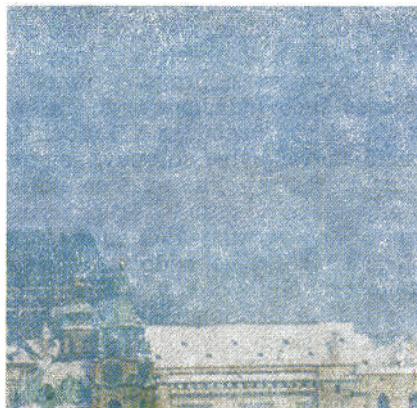
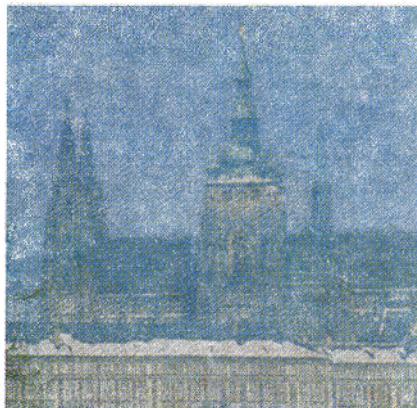
Jiný pisatel ze Srí Lanky sděluje: „Narodil jsem se v početné hinduistické rodině. Díky vysílání rádia Guam jsme uvěřili v Ježíše Krista jako našeho osobního Spasitele. Litujeme svých hříchů. Čekáme, až k nám přijde misionář církve adventistů, aby nás pokřtil. Povzbuzujeme i jiné lidi, aby poslouchali vysílání v naší řeči.“

Z Indonésie píše jistý mladý muž, že právě dokončil biblický korespondenční kurs ve 33 lekcích. Má zájem posloužit i jiným svým přátelům této kursem, který zprostředkuje vysílání rádia Guam.

Z Austrálie: „Poslouchám rádio Guam. Stal jsem se znovuzrozeným křesťanem. Chtěl bych vědět víc o vašem vysílání a o vaší církvi.“

Z Malajsie: „Jsem muslim, ne křesťan. Přesto chci vědět víc o bibli.“

Sčteme-li všechny tyto dopisy, je jich na 27 000 ze 109 zemí, můžeme se radovat z toho, že evangelium oslovuje stále nové a nové lidi.

Minulost a ty

Na minulost máš krásné vzpomínky, ale znáš i bolavá místa. Velmi nerad se vracíš k některým kapitolám; jsou jisté zasuté části v tvém životě, kam nerad nahlížíš.

Jaký je vlastně tvůj vztah k minulosti? Jak vidíš hodnoty včerejska dnes?

Jistě, opravdové hodnoty přetrávávají. Ale chtě nechtě neseš s sebou celou svou minulost. A někdy tě velmi ovlivní a občas tě pořádně potrápí. Čas, který pominul, je s tebou přítomný v tvé současnosti. Žel i tvé nedobré vzpomínky, zlé kapitoly, životní závahání i těžké chyby.

Je tvá minulost spíš břemenem, nebo báječnou vzpomínkou? To záleží na úhlu pohledu. Někteří stále vzpomínají na „zlaté časy“ včerejška. Jiní zase sní o báječných možnostech, které mají před sebou a jež se jistě podaří už zítra realizovat.

Jaký je tvůj úhel pohledu? Člověk stojí vždy znova na rozcestí. Díváš se směrem dopředu, k budoucnosti, nebo zpět, do minulosti? Kristus ti ukazuje vpřed a vyzývá tě, abys „minulé“ kapitoly svého života svěřil jemu. On ti nabízí, že tvou nepříjemnou minulost z tebe sejme, chce na ni zapomenout. A ty můžeš říct spolu s pisatelem bible: „Nechávám všechno za sebou a upíram se jen k tomu, co je přede mnou.“ (Fil 3,13)

Bílý sníh je symbolem příkrovu Božího zapomnění, Boží milosti, ale také obrazem nové stránky, kterou můžeš začít s Bohem psát. Nedívej se zpět, ale kupředu. Bůh Ti odpouští minulost a daruje budoucnost.

LS